

ถ้าคิดจะรัก
ก็อย่าทำให้เสียใจ

ธงชัย ประดับชนานุรัตน์

ถ้าคิดจะรักก็อย่าทำให้เสียใจ

ธงชัย ประดับชนานุรัตน์

BSCbook

473 ถนนศรีอยุธยา สีแยกพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400

โทร 02-354-4980-1 Email : bookstore@bscbaptist.com Website: www.bscbaptistbooks.com

ผู้เขียน: ชงชัย ประดับชนานุรัตน์

ปก: FrigateBird & Flying Fish

รูปเล่ม: ฟ้าใส สิริชลพิณฑุ์

พิมพ์ต้นฉบับ: ปารีชาติ เรือนสังข์

ตรวจต้นฉบับ: โศภิชฎ์ วงศ์สรรเสริญ

พิมพ์ที่ : ประชุมทองการพิมพ์

อรัญภพทริก

คนที่น่าเศร้าก็คือ คนที่ไม่เคยประสบพบรักแท้ในชีวิต!

แต่คนที่น่าเศร้ายิ่งกว่า คือ คนที่คิดว่าตนเองประสบกับรักแท้แล้ว แต่พอคบหากันไปได้ไม่นาน ก็พบว่า นั่นเป็นแค่รักเก้!

แต่คนที่น่าเศร้าอย่างสุด ๆ คือ คนที่มั่นใจว่า รักของตนเป็นรักที่ลงตัว เป็นรักที่สมบูรณ์แบบ เมื่อได้แต่งงานอยู่กินกับเขาหรือเธอก็ยิ่งดูเหมือนว่าจะเป็นครอบครัวที่น่าจะแสนสุขที่สุด แต่หลายปีผ่านไปหลังจากมีลูกมีเต้าแล้ว คนที่เคยกระหุงกระหนิง หวานชื่นก็แปรเปลี่ยนไปเหมือนคนแปลกหน้า!

ที่ซำร้ายกว่านั้นก็คือ คนรักกันเมื่อวันวาน วันนี้นอกจากจะจีจางคลายหวานแล้ว ยังกลับรับรู้ได้ถึงรสขมที่ซ่อนอยู่ภายในใจ!

ในไม่ช้าคนเคยรักกันกลับกลายเป็นคู่กัดจากคู่รักมากกลายเป็นคู่กัดจากคู่กัดกลายเป็นคู่แค้น บางคู่ถึงกับอาฆาตมาดร้ายกันอย่างเอาเป็นเอาตาย ราวกับว่าเป็นศัตรูกันมาแต่ชาติปางก่อน

ความสุข ที่เคยมีจึงหายวับไป ความทุกข์ที่ไม่เคยคิดว่าจะมีก็ถาโถมเข้าใส่อย่างไม่ยั้งและแล้ว น้ำตาลก็ละลายไปกับน้ำตา!

ดังนั้น คุณผู้อ่านที่รัก หากคุณคิดจะรักใครสักคน หรือคิดจะร่วมชีวิตกับใครบางคน จงอย่าประมาท!

จงอย่าปล่อยให้ความรักของคุณที่เปรียบประดุจ “ต้นไม้” ที่เคยประคบประหม่อมานานต้องเหี่ยวเฉาไปเพราะขาดน้ำหรือขาดปุ๋ยด้วยความชะล่าใจ! ด้วยเหตุนี้ หากว่าคุณคิดจะใช้ชีวิตคู่กับผู้หนึ่งผู้ใด จงจำไว้ว่าหาก你不รักเขาหรือเขาไม่รักคุณจริง ๆ ก็จงอย่าแต่งงานกันเลยเพราะรังแต่จะนำความเจ็บปวดมาสู่คนทั้ง 2 คน และในที่สุดคนรอบข้างของคุณทั้งสองก็พลอยเป็นทุกข์กังวลไปกับคุณด้วย!

แต่หากว่าคุณรักกันดีอยู่แล้วในวันนี้ ก็จงเตือนตัวเองไว้เสมอว่าอย่าปล่อยให้ความรักนั้นลดลงหรือหายไป เพราะความเสียหายที่คุณก่อให้แก่กันและกัน ไม่ว่าจะโดยเจตนาหรือไม่ก็ตาม!

หนังสือ “หากจะรักก็อย่าทำให้ (อีกคน) เสียใจ” เล่มนี้มีคำแนะนำและอุทาหรณ์สอนใจให้ตระหนักถึงความสำคัญของคำเตือนข้างต้น และเชื่อได้เลยว่าหากคุณอ่านหนังสือเล่มนี้แล้วนำบทเรียนที่ได้รับมาพัฒนา “ความสัมพันธ์” รักของคุณกับคู่ครองของคุณ ชีวิตสมรสของคุณจะเป็นดุจดั่งสวรรค์ในแดนดินที่คุ้มค่ากับการลงทุนลงแรงจริง ๆ!

ลองอ่านดูสิครับ!

ด้วยรักและเชื่อมั่นในสถาบันครอบครัว

ธงชัย ประดับชานูรัตน์

สารบัญ

ถ้าคิดจะรักก็อย่าทำให้เสียใจ

Wedding สมรสสมรัก?	6
รักคือหน้าที่	8
ทำให้ด้วยรัก	10
มีทุกอย่างแต่ขาดเธอ.....	12
ใจสีฟ้า.....	15
ความสำเร็จในชีวิตสมรส	19
เงื่อนใจแห่งความรัก.....	22
ซู้.....	24
ฤทธิ์ถ่านไฟเก่า.....	28
รักไม่จริง?	30
ขึงแกย้งใจแตก!	33
ไม่ต้องเสียทอง แต่ยังได้ผ้า!	36

Wedding สมรสสมรัก?

“การสมรส” (wedding, เวดดิ้ง) เป็นสิ่งที่ชายหนุ่มหญิงสาวใฝ่ฝันจะมี! แต่ไม่ใช่ทุกคนโชคดีที่จะได้ wedding เป็นของตัวเอง!

ที่น่าเศร้ายิ่งกว่านั้น ก็คือ บางคนได้ wedding สมใจ แต่สุดท้ายต้องตรอมใจ เพราะ wedding นั้นล่มสลาย และจบลงที่การหย่าร้าง (divorce)!

Wedding หมายความว่า “การสมรส, พิธีสมรส, การฉลองครบรอบการสมรส, การร่วมกัน, การประสานกัน”¹

คำว่า “wed” เป็นกริยาหมายความว่า...

1. “รับอีกฝ่ายเป็นสามีหรือภรรยา, แต่งงาน” (to take as husband or wife; marry.)

2. “ประกอบพิธีสมรส, ร่วมในพิธีสมรส” (to perform the marriage ceremony for; join in matrimony.)

3. “ผูกพัน, ร่วม, เป็นหนึ่งเดียวกัน” (to bind or join; unite) คำว่า “wed” นี้มาจากคำว่า “weddin” (อังกฤษสมัยกลาง), weddian (อังกฤษโบราณ) ที่แปลว่า “to engage” (ผูกมัด หรือผูกพัน, นั่นหมายถึงจะทำบางสิ่ง) หรือ “marry” (แต่งงาน)²

อย่างที่กล่าวไว้ในตอนต้นว่า สาว ๆ ที่ปกติดีทุกคนก็ล้วนแต่อยากแต่งงานมีสามีทั้งนั้น!

คุณเธอส่วนใหญ่ล้วนใฝ่ฝันที่จะมี Wedding day (วันสมรส), ได้สวม Wedding ring (แหวนแต่งงาน), ได้เดินเข้าสู่ Wedding Ceremony (พิธีสมรส) อย่างสง่างาม ในขณะที่ Wedding march (เพลงบรรเลงในพิธีสมรส) กำลังบรรเลง! และจบลงด้วยการได้ตัด Wedding cake (ขนมเค้กในพิธีแต่งงาน)!

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ถ้าได้เข้าสู่พิธีสมรส (Wedding หรือ marriage) อย่างนิยายซินเดอเรลลา ด้วยล่ะก็ คุณเอ๊ย เหมือนอยู่ในวิมานสวรรค์ทีเดียวเชียวแหละ!

แต่ในชีวิตจริงของหญิงสาวหลายคน มักจบลงอย่างกรณีเจ้าหญิงไดอานา ผู้นำสงสาร!

นั่นคือ สวรรค์ล่ม! ชีวิตสมรสพังทลายลง!

ดังนั้น ถ้าคุณคิดจะมีชีวิตคู่ และเข้าสู่พิธีสมรสก็อย่าเอาแต่มุ่งมองหาคนที่เหมาะกับคุณเท่านั้น แต่คุณจงเป็นคนที่เหมาะกับเขาหรือเธอด้วย เหมือนกับที่มีคำแนะนำไว้ว่า “ความสำเร็จในชีวิตสมรส

¹ A New English Thai Dictionary ฉบับรวมศาสตร์, ดร.วิทย์ เทียงบุญธรรม, รวมสารัน, 2539

² The American Heritage Dictionary of the English Language, 1970

ไม่ได้ประกอบด้วยเพียงแต่การหาคู่ครองที่เหมาะสม แต่อยู่ที่การเป็นคู่ครองที่เหมาะสมด้วย!” (Success in marriage consists not only if finding the right mate, but also in being the right mate.)

การสมรสไม่ใช่เรื่องความเพ้อฝัน แบบหนังฮอลลีวูด ครอบครัวที่จะมีความสุขตลอดชีวิตนั้น ไม่ใช่สิ่งที่เกิดขึ้นเองโดยอัตโนมัติ แต่เป็นงานหนักที่คู่บ่าวสาวจะต้องร่วมมือกันสร้าง!

เหมือนกับคำกล่าวที่ว่า “ปีเดือนที่ยากที่สุดของการแต่งงานคือวันเวลาที่ตามมาหลังจากพิธีสมรส” (The most difficult years of marriage are those following the wedding.)

ดังนั้น ถ้าคุณคิดจะแต่งงานจริง ๆ ละก็ คุณต้องมีปณิธานที่แน่วแน่และพร้อมที่จะจ่ายราคาที่สูง! มิฉะนั้นอย่าแต่งงาน!

เหมือนคำเตือนที่ว่า “วิธี ที่ดีที่สุดและแน่นอนที่สุดที่จะรักษาการสมรสให้พ้นจากการหย่าร้างก็คือ อย่าไปปรากฏตัวในพิธีแต่งงานของคุณ!” (The best and surest way to save a marriage from divorce is not to show up for wedding.)³

ฉะนั้น ถ้าคุณไม่คิดจะจริงจังกับชีวิตสมรส ก็อย่าแต่งงาน!

แต่หากว่าคุณมีใจแน่วแน่ที่จะเดินเข้าสู่การสมรส (wedding) ก็ขอให้พร้อมที่จะทำงานหนัก เพื่อจะได้ครอบครัวที่มีความรัก และความเข้าใจซึ่งกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ที่เป็นสามี มีคำเตือนจาก คัมภีร์ไบเบิล สำหรับสามีไว้ดังนี้ “ฝ่ายท่านที่เป็นสามีก็เช่นกันจงอยู่กับภรรยาด้วยความเข้าใจในเธอ จงให้เกียรติแก่ภรรยาเพราะเป็นเพศที่อ่อนแอกว่า!”⁴

ถ้าคุณเอาจริงเอาจังกับการสร้างชีวิตคู่ครองเช่นนี้ ก็ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดอำนวยการให้คุณมีชีวิตคู่ที่เป็นสุข เป็นคู่สมรสที่สมรักต่อกันตลอดไป! อามิน!

1. A New English Thai Dictionary ฉบับรวมศาสตร์, ดร.วิทย์ เทียงบูรณธรรม, รวมสาส์น, 2539

2. The American Heritage Dictionary of the English Language, 1970

3. Mac's Giant Book of Quips & Quotes, E.C. Mckenzie, Baker Book House, Grand Rapids, Michigan

4. 1 เปโตร 3:7

³ Mac's Giant book of Quips & Quotes, E.C. Mckenzie, Baker boor House, Grand Rapids, Michigan

⁴ เปโตร 3:7

รักคือหน้าที่

อัลแบร์ กามูส์ (Albert Camus) นักเขียนและนักปรัชญาชาวฝรั่งเศส เคยกล่าวไว้อย่างชวนคิดว่าเป็น
“I know of only one duty, and that is to love!”

“ผมรู้จักอยู่เพียงหน้าที่เดียวเท่านั้น และนั่นคือต้องรัก!”

น่าแปลกที่เวลาเราไปทำงานเราจะต้องทำทุกอย่างตามที่ได้กำหนดไว้ในใบพรรณนางาน (Job Description) ของเราอย่างเคร่งครัดไม่ว่าเราจะชอบหรือไม่ชอบ อยากทำหรือไม่อยากทำก็ตาม!

เพราะนั่นเป็นหน้าที่ของเรา! โดยปกติชีวิตของคนเรามักจะเผชิญกับสภาวะอันสับสนในการต้องเลือกกระทำบางเรื่องในท่ามกลางหลาย ๆ เรื่อง และบางครั้งนั้นเป็นเหตุที่ทำให้เราสับสน และเครียดเพราะไม่รู้ว่าจะต้องเลือกหรือทำอะไรจึงจะถูกต้องและเหมาะสม?

ยังมีหลายอย่างมากมายให้เราทำมากขึ้นเท่าไร เราก็ยิ่งกังวลและเครียดจนทำอะไรไม่ถูก!

วิธีรับมือกับงานหรือหน้าที่หลายอย่าง ก็คือ การจัดลำดับสำคัญก่อนหลังให้ชัดเจน!

เราต้องเอาสิ่งที่เรียกร้องให้เราทำมาจัดลำดับเป็น 3 ประเภทคือ

1. สิ่งที่ต้องทำ
2. สิ่งที่ควรทำ
3. สิ่งที่น่าทำ

โดยมีหลักพิจารณาง่าย ๆ ดังนี้

1. อย่าทำสิ่งที่ “น่าทำ” ก่อนสิ่งที่ “ควรทำ”! นั่นหมายความว่า ต้องทำสิ่งที่ “ควรทำ” ให้เสร็จก่อนแล้วจึงไปทำสิ่งที่ “น่าทำ”!
2. อย่าทำสิ่งที่ “ควรทำ” ก่อนสิ่งที่ “ต้องทำ”! หมายความว่า ต้องทำสิ่งที่ต้องทำให้เสร็จก่อนจึงจะไปทำสิ่งที่ “ควรทำ”!

ตัวอย่าง : หากคุณมีแฟนแล้ว...

1. คุณ “น่า” จะมีเวลาพาแฟนของคุณไปเที่ยวยุโรป เพราะที่นั่นช่างสวยเหลือเกิน!
2. คุณ “ควร” จะจัดเวลารับประทานอาหารร่วมกับแฟนของคุณเป็นประจำสัปดาห์ละ 1 ครั้ง
3. คุณ “ต้อง” แสดงความรักต่อแฟนของคุณอย่างที่แฟนพึงกระทำต่อกันใน เวลา สถานที่ และรูปแบบที่เขาหรือเธอปรารถนาอย่างน่าพึงพอใจ (และถูกต้องตามขนบธรรมเนียมประเพณี)

พูดโดยสรุปก็คือ คุณยังไม่ต้องรีบทำสิ่งใหญ่เกินตัวโดยการไปซื้อตั๋วเครื่องบินหรือซื้อทัวร์พาแฟนของคุณไปเที่ยวยุโรป จนกว่าคุณสามารถจัดเวลาในการใช้เวลากับแฟนของคุณ ทำสิ่งเล็ก ๆ ที่คุณพอจะทำได้ให้เขาหรือเธอ และอย่าเพิ่งไปจัดเวลากินข้าวด้วยกันเป็นประจำอย่างนั้นเลย หากว่าคุณ

ไม่ได้ทำบางสิ่งที่ทำให้แฟนของคุณมีความสุขที่ได้อยู่ใกล้ชิดกับคุณจนอยากใช้เวลากับคุณโดยลำพังก่อน เพราะหากไม่ทำเช่นนี้ก่อน ถึงแม้ว่าจะไปนั่งกินข้าวด้วยกันก็รับรองได้เลย ไม่อร่อยหรือไม่มีความสุขหรอก!

แค่ไปครั้งเดียวเขาหรือเธอก็ไม่อยากไปกินข้าวกับคุณครั้งที่ 2 แล้วดังนั้น หากว่าในอาชีพการงาน คุณยังรู้จักและยอมรับการมีขอบเขตหน้าที่ที่คุณต้องกระทำตามใบพรรณนางาน (J.D.) เพื่อให้กิจการงานที่คุณรับผิดชอบอยู่เจริญก้าวหน้า

ในชีวิตสมรสหรือชีวิตรัก ก็เช่นกัน คุณมีหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติตามอย่างรับผิดชอบ เพื่อให้ชีวิตครอบครัวของคุณเจริญก้าวหน้าและมีความสุข!

ดังนั้น หากว่าเวลานี้คุณมีครอบครัวหรือคนรักแล้ว คุณมีหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติต่อเขาหรือเธออย่างปฏิเสธไม่ได้ นั่นคือ คุณต้องรักเขา ไม่ว่าเขาหรือเธอจะทำตัวน่ารักหรือไม่!

แต่หากคุณไม่คิดจะรักผู้ใด ก็จงอย่าคบหา หรือไปแต่งงานกับเขาหรือเธอ เพราะรังแต่จะนำเอาความเสียหายมาให้แก่ทั้งสองอย่างไม่จำเป็น!

และอย่างที่เคยกล่าวไปแล้วว่า...

“หน้าที่” ในการแสดงความรักต่อคนรักของเรานั้นไม่ได้ขึ้นอยู่กับ “ความรู้สึก” (FEELING) ของเรา แต่เป็นเรื่องของ “ความตั้งใจ” (WILLING) อย่างเต็ม 100%

ด้วยเหตุนี้ หากคุณต้องการมีแฟนและใช้ชีวิตร่วมกับเขาหรือเธอคุณต้องพร้อมทำหน้าที่แสดงความรักต่อเขาหรือเธออย่างไม่ขาดตกบกพร่อง มิฉะนั้น ครอบครัวของคุณจะไม่มีวันมีความสุขอย่างยาวนานเป็นเด็ดขาด!

ดังนั้นเพื่อให้มีความสุขเต็มบริบูรณ์ในชีวิตสมรสของคุณอยู่เสมอ คุณจงทำหน้าที่รักแฟนหรือคู่สมรสของคุณอย่างสุดฝีมือ...แล้วคุณจะพบว่าทำเช่นนั้นแล้วคุ้มจริง ๆ!

ทำให้ด้วยรัก

แมซีเทเรซ่า เจ้าของรางวัล โนเบล (1910-1997) เคยกล่าวไว้อย่างกินใจว่า...

“สิ่งที่สำคัญไม่ใช่อยู่ที่ว่าเราทำมากแค่ไหน แต่อยู่ที่ว่าเราใส่ความรักลงไปในสิ่งที่เราทำมากแค่ไหน”

“สิ่งที่สำคัญไม่ใช่อยู่ที่เราให้มากแค่ไหน แต่อยู่ที่ว่าเราใส่ความรักลงไปในสิ่งที่เราให้มากเพียงใด!”

(it is not how much we do, but how much love we put in the doing.

It is not how much we give, but how much love we put in the giving.)

ใช่ครับ ปริมาณของสิ่งที่คุณกระทำหรือที่คุณให้... ไม่ใช่สิ่งสำคัญที่สุดที่คนที่คุณรักต้องการจากคุณ!

บางครั้งเราสับสน ระหว่าง “ปริมาณ” (quantity) กับ “คุณภาพ” (quality)!

เราคิดว่าหากเราทำมาก หรือ ให้มาก ก็คงจะทำให้ผู้รับสิ่งเหล่านั้นจากเราพอใจอย่างแน่นอน แต่น่าเสียดายที่คำตอบคือ ไม่ใช่!

เพราะว่า แท้จริงแล้ว แม้ว่าสิ่งที่เราจะทำหรือให้นั้น มีจำนวนไม่มากนัก แต่หากว่าในสิ่งเหล่านั้นมีคุณภาพของความใส่ใจคลุกเคล้าอย่างเข้าที่ ผู้รับจะสังเกตหรือรู้สึกได้ และจะเกิดความพึงพอใจเป็นอย่างยิ่ง แม้ว่าสิ่งที่ทำหรือสิ่งที่ให้นั้น จะมีปริมาณไม่มากมายก็ตาม!

แท้จริงแล้ว ในสังคมไทยของเรา มีการโฆษณา และแสดงความรักต่อกันไม่น้อยเลย ผ่านสื่อโครงการและกิจกรรมหลากหลายเพื่อประชาสัมพันธ์ว่า พวกเรา รักชาติ รักศาสนา หรือรักสถาบันพระมหากษัตริย์!

โดยเฉพาะอย่างยิ่งรัฐบาลได้ทุ่มเทงบประมาณจำนวนมหาศาลเพื่อแสดงเช่นนั้น!

แต่หากว่าสิ่งที่เรากระทำเหล่านั้นมีแต่แค่ปริมาณของกิจกรรมตาม “เหตุการณ์” (Events) หรือ “สถานการณ์” (Situations) สิ่งเหล่านั้นก็จะกลายเป็นเพียงการกระทำหรือการให้ความจงรักภักดีแบบ “ตำนานพริกละลายแม่น้ำ!”

...ในครอบครัวก็เช่นกัน หากคุณคิดว่าปริมาณของ “กิจกรรม” หรือ “สิ่งของ” ที่คุณทุ่มเทมาเพื่อปรนเปรอคนในครอบครัวคุณนั้นยังมีจำนวนมากเท่าไรก็ยิ่งดีนั้น คุณก็อาจกำลังจะติดกับดักอย่างเดียวกันก็เป็นได้!

ปริมาณเวลา ปริมาณของกิจกรรมหรือปริมาณของสิ่งของหรือปริมาณของงบที่คุณใช้ไปเพื่อครอบครัว อาจจะมีสูญเปล่าหรือก่อเกิดปัญหาข้างเคียงที่ไม่คาดฝันได้ หากว่าคนใกล้ชิดตัวของคุณไม่

สามารถสัมผัสได้ถึง “คุณภาพ” อย่างเป็นรูปธรรม และ “คุณภาพ” ที่คนรักหรือคนในครอบครัวของคุณ ต้องการจากคุณก็คือ “คุณภาพที่มาจากใจจริงที่เปี่ยมด้วยความรัก!”

ดังนั้น หากคุณปรารถนาจะให้ความสัมพันธ์ระหว่างคุณกับคนที่คุณรักดำรงอยู่และดำเนินต่อไปอย่างยั่งยืน คุณจะต้องใส่ “ความรัก” อย่างจริงใจลงไป “ทุกสิ่งที่คุณทำ” และ “ทุกสิ่งที่คุณให้” สำหรับคนรักของคุณอยู่เสมอ

หากคุณกระทำด้วยคำแนะนำดังกล่าวนี้อย่างจริงจังเสมอต้นเสมอปลาย...

ชีวิตครอบครัวของคุณจะห่างไกลจากความปวดร้าวใจอย่างแน่นอน!

“เจ้าจงอยู่กินด้วยความชื่นชมยินดีกับภรรยาซึ่งเจ้ารักตลอดชีวิตอนิจจังของเจ้า ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่เจ้าภายใต้ดวงอาทิตย์ ตลอดปีเดือนอนิจจังของเจ้า ด้วยว่านั่นเป็นส่วนในชีวิตและในการทำงานของเจ้า ซึ่งเจ้าได้ออกแรงกระทำภายใต้ดวงอาทิตย์” (ปัญญาจารย์ 9:9)

มีทุกอย่างแต่ขาดเธอ

ผมอ่านเรื่องราวต่อไปนี่แล้วน้ำตาซึม!

ไม่รู้ว่าคุณผู้อ่านจะรู้สึกเต็มกล้นอย่างผมหรือเปล่า?

เรื่องมีอยู่ว่า...

ในยุคที่ยังไม่มีโทรศัพท์มือถือ...

ชายหนุ่มไฟแรงคนหนึ่ง มุ่งมั่นที่จะสร้างครอบครัวตามฝันของเขา เขาประสบความสำเร็จกับน้องสาวนางหนึ่ง และได้คบหากันมาหลายปี

เธอเดินทางมารอเขาที่หน้าประตูบ้านของเขาทุกวัน

...วันหนึ่ง เขากลับบ้านช้ากว่าปกติมาก แต่เขาก็แปลกใจที่พบสาวคนรักยืนรออยู่เหมือนเช่นเคย

“ขอโทษที่ ที่รัก ผมมีงานยุ่งติดพันเลยกลับดึก!”

เธอยิ้มแล้วถามว่า...

“คุณทำงานหนักจนมีบ้านมีรถขับ แล้วทำไมยังต้องทำงานหนักเหมือนเดิมล่ะคะ?”

เขาตอบเธอว่า...

“...ผมอยากจะมีบ้านที่มีบริเวณกว้างขวางมากกว่านี้ และก็มีรถที่โอ่อากกว่านี้ ก็เพื่อคุณนะสิจ๊ะ...

นับจากคืนวันนั้นเป็นต้นมา วันเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็วหญิงสาวคนนี้ก็มาหาแฟนหนุ่มมาของเธอบ้างไม่มาบ้าง แต่ชายหนุ่มผู้นี้ก็ไม่มีเวลาใส่ใจกับเรื่องนี้มากนัก เพราะกำลังสวามวณและสนุกกับงานที่ทำอยู่

วันหนึ่ง...ทั้งสองได้พบกันอีก หญิงสาวถามเขาว่า...

“เวลานี้คุณหาเงินได้มากพอจะซื้อบ้านหลังใหญ่แล้วหรือยัง?”

เขาบอกกับเธอว่า...

“รออีกนิดหน่อยนะที่รัก...”

จากนั้นก็จุ่มพิตไปที่แหวนวงเล็กที่เธอสวมอยู่ กล่าววว่า...

“ผมกำลังซื้อแหวนวงใหม่ที่สวยกว่าเดิมมาเปลี่ยนให้กับคุณ!”

“...ฉันเคยขอให้คุณเปลี่ยนแหวนวงใหม่ให้ฉันหรือ?”

เธอสวนขึ้นมา

“...ก็ผมเพียงแค่อยากจะให้สิ่งที่ดีที่สุดแก่คุณเท่านั้นเองจ๊ะที่รัก!”

จากนั้นมาอีก 5 เดือน เขาสาละวนกับความสำเร็จในอาชีพการงานและการตกแต่งบ้านหลังใหญ่ของเขา เธอกลับไม่เคยมาปรากฏตัวที่หน้าบ้านของเขาอีกเลย และเขาเองก็ติดต่อกับเธอไม่ได้

ในที่สุด เขาจึงตัดสินใจหยุดงานวันหนึ่ง แล้วเดินทางไปหาเธอที่บ้าน...

ในขณะที่รถคันหรูของเขาแล่นผ่านเส้นทางที่สุดแสนวิบากขรุขระเขารำพึงอยู่ในใจว่า...

“โอโฮ...เธอต้องเดินทางผ่านถนนสายนี้ไปหาผมทุกวันเลยหรือนี่?”

เมื่อไปถึงที่ประตูบ้านของหญิงคนรัก คุณแม่ของเธอก็ออกมาต้อนรับเขา เขากล้าถามหาเธอผู้เป็นที่รัก

คุณแม่ของเธอกลับเข้าไปในบ้านหยิบกล่องไม้ใบหนึ่งมามอบให้เขา พร้อมบอกเขาถึงเส้นทางที่จะไปพบกับลูกสาวของเธอ...เขารับขึ้นรถขับออกไปตามเส้นทางดังกล่าวนั้น ซึ่งเป็นเนินเขาที่รายล้อมไปด้วยดอกไม้สวยงามตามรายทาง

...จนกระทั่งรถมาจอดอยู่ ณ จุดที่หญิงสาวอยู่!

นั่นคือ แทนหินแกะสลักชื่อหญิงสาวคนรักของเขาซึ่งอยู่ตรงกลางเนิน!

เมื่อเห็นเช่นนั้น เขาก็ทรุดลง มือสั่นเทาของเขาค่อย ๆ เปิดกล่องไม้ ข้างในอัดแน่นเต็มไปด้วยกระดาษแผ่นเล็ก ๆ ที่เขียนโดยลายมือของเธอ

เขาก็้มลงหยิบ 4-5 ใบที่ด้านบนออกมาอ่านข้อความในนั้นทีละใบ

“...วันนี้ คุณกลับมาช้า ฉันรอคุณ 2 ชั่วโมง แต่ไม่เป็นไรที่รัก...ฉันรักคุณ!”

“...วันนี้ฝนตกหนัก ฉันยังรอคุณจนกระทั่งไม่ไหวแล้ว...แต่ฉันก็ยังรักคุณ!”

“...วันนี้ฉันเริ่มเป็นไข้ ฉันเริ่มป่วย แต่คุณคงไม่ทันสังเกต...แต่ฉันยังรักคุณ!”

“...วันนี้คุณบอกว่าจะเปลี่ยนแหวนวงใหม่ให้ฉัน แต่คุณคงลืมไปว่า ฉันรับปากแต่งงานกับคุณเพราะแหวนวงนี้แล้ว...แต่อย่างไรฉันก็ยังรักคุณ!”

“...วันนี้ฉันป่วยหนักมาก จนไม่อาจไปพบคุณได้ ฉันอธิษฐานขอให้คุณรู้สึกตัวสักทีว่า

ฉันไม่ได้ต้องการบ้านหลังใหญ่ หรือแหวนวงใหญ่เลย...ฉันแค่ต้องการคุณ...แต่ฉันก็ยังรักคุณเสมอ!”

...น้ำตาของชายหนุ่มไหลรินจนเปียกชุ่มกระดาษเหล่านั้นเขาเพิ่งสำนึกว่า สิ่งที่เขาเพียงไขว่คว้ามาตลอดทั้งชีวิตเทียบไม่ได้เลยกับสิ่งธรรมดาเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เขาได้รับจากหญิงคนรักในตลอดเวลาที่ผ่านมา...

รถคันหรูของเขาแล่นจากไป...ทิ้งไว้แค่กล่องแหวนเพชรราคาแพงอยู่หน้าหลุมศพ ดุจสิ่งของไร้ค่า!

ใช่แล้ว แหวนหรือนั้นไม่เหลือคุณค่าอะไรสำหรับเขาอีกต่อไป ระหว่างทางที่จากไปอย่างอาดูร เขารำพึงในจิตใจว่า...

“...เวลานี้ผมมีบ้านหลังใหญ่แล้ว แต่มันคงกว้างเกินไปสำหรับผมที่จะอยู่คนเดียว!

...ผมมีรถคันใหญ่ราคาแพงแล้วแต่ไม่รู้จะขับพาใครไปไหนด้วยกันอีกต่อไป!
...ผมให้เวลาครึ่งชีวิตอยู่กับงานได้! แต่กลับไม่เคยมีเวลาที่จะได้อยู่กับหญิงที่ผมรัก
...เวลานี้ผมมีเงินมากมายแล้ว แต่ก็ไม่มีเวลาซื้อเวลาเพียง 1 นาทีกลับมาเพื่อจะบอกว่าผมรักเธอ!
...บัดนี้ผมมีทุกสิ่งตามที่ผมใฝ่ฝันอย่างเพียบพร้อมแล้ว แต่ผมกลับขาดสิ่งสำคัญที่สุดที่จะทำให้
เกิดครอบครัวที่สมบูรณ์มีสุขได้ นั่นคือ “เธอ” !”

คุณผู้อ่านครับ!

เวลานี้มีใครบางคนที่คุณรักและกำลังรอคอยความใส่ใจจากคุณอยู่หรือไม่?
ผมรู้ว่าคุณยุ่ง! และผมเชื่อว่าสิ่งที่คุณกำลังทำอยู่นั้นสำคัญ!
แต่หากคุณสามารถทุกสิ่งสิ้นทั้งโลก แต่ต้องสูญเสีย “คนรัก” ของคุณไป จะคุ้มหรือครับ?
คุณได้กำไรอะไรจากการงานที่คุณทุ่มเททำ?
ดังนั้น ก่อนที่ทุกสิ่งทุกอย่างจะสายเกินไป คุณควรที่จะ “ขอมสละเวลาของคุณ สังเกตและใส่ใจ
คนรักของคุณให้เพิ่มขึ้นเป็นพิเศษอีกสักนิดจะดีไหมครับ?

จงรีบแสดงความรักต่อเขาหรือเธอให้มากยิ่งขึ้น ในขณะที่คุณยังมีเขาหรือเธออยู่ ก่อนที่คุณจะ
ไม่มีเขาหรือเธอเหลืออยู่ให้คุณรักอีกต่อไป!

“มีวาระหัวเราะ และ วาระร้องไห้
มีวาระเดินรำ และ วาระไว้ทุกข์
มีวาระสวมกอด และ วาระงดเว้นการสวมกอด
มีวาระเก็บรักษาไว้ และ วาระโยนทิ้ง
มีวาระเย็บ และ วาระฉีกขาด
มีวาระพูด และ วาระนิ่งเงียบ
มีวาระรัก และ วาระเกลียด”

(ปัญญาจารย์ 32:2-9)

พระคัมภีร์ไบเบิล

เวลานี้คุณกำลังอยู่ในวาระใดของชีวิต

ไซส์ฟ้า

วันนี้ ผมได้รับอีเมลล์จากคนคุ้นเคยอีกเรื่องหนึ่งที่ซึ่งดี จึงขออนุญาตนำมาปรับปรุงแบ่งปันให้
ร่วมซึ่ง!

...เป็นเรื่องของชายหนุ่มและหญิงสาวคู่หนึ่งที่มีชีวิตเป็นเสมือนคู่ขนาน!

มิใช่ว่าอีกฝ่ายหนึ่งคิดหรือเห็นเช่นไร อีกฝ่ายก็จะคิดและเห็นไปอีกทางหนึ่งในทันที!

ผู้เป็นชายหนุ่มจึงรู้สึกงุนเพราะไม่เข้าใจในความคิดมวมองหรือวิถีดำเนินชีวิตของฝ่ายหญิง
เป็นอย่างยิ่ง!

ชายหนุ่มจึงนำเรื่องความแตกต่างระหว่างทั้งสองมาระบายให้ศิษยาภิบาล (หรือที่เรียกว่า
อาจารย์) ที่เขาเคารพรักฟัง...

“อาจารย์ครับ...

...ผมใช้ปากกาค้ามละ 5 บาท ด้วยเหตุผลว่า ยังไงมันก็เขียนได้ และมันมักจะหายก่อนที่ใส่จะ
หมด

แต่เธอกลับใช้ปากกาหยีห่อ Cross ค้ามละพัน ด้วยเหตุผลว่ายังไงมันก็อยู่กับคุณไปอีกนาน แถม
ยังเขียนดีไม่ต้องสะบัดก่อนใช้และไม่เลอะเประอะเสื่อของเธอ!

...ผมใส่กางเกงตัวละ 129 บาท ด้วยเหตุผลว่า จะยี่ห้ออะไรมันก็ใส่ปิดอวัยวะได้เหมือนกันนั่น
แหละ!

แต่เธอกลับใส่กระโปรงตัวละหลายพันบาท ด้วยเหตุผลมันปลอดภัยดี หากเกิดไฟไหม้
กระโปรงที่เธอใส่เนื้อผ้าจะไม่ละลายติดผิวหนังของเธอ!

...ผมไม่พกโทรศัพท์มือถือด้วยเหตุผลว่า พระนเรศวรทรงกู้เอกราชได้โดยไม่ต้องใช้เครือข่าย
GSM

แต่เธอพกโทรศัพท์ 2 เครื่อง ด้วยเหตุผลว่า ที่ไทยต้องเสียเอกราชถึง 2 ครั้งไป เพราะไม่มี
เครือข่าย GSM ใช้!

...ผมชอบทานขนมครก ด้วยเหตุผลที่ว่า เป็นขนมไทย ต้องอนุรักษ์ แถมยังอร่อยถูกปาก และ
ราคาถูก

แต่เธอกลับชอบทานพิซซ่า ด้วยเหตุผลที่ว่า ขนมครกมีบางร้านเท่านั้นที่อร่อย แต่พิซซ่าฮัททุก
ร้านมีมาตรฐานเดียวกันหมด!

...ผมชอบทำงานอิสระด้วยเหตุผลว่า ได้ทำตามจินตนาการของตัวเอง ไม่ต้องให้ใครมาบังคับ
และไม่มีข้อผูกมัดกับระบบ

แต่เธอกลับมาทำงานด้วยระบบตอกบัตรที่ไม่เคยขึ้นตัวแดงด้วยเหตุผลว่า งานทำให้เธอมีระบบระเบียบและเห็นคุณค่าของชีวิต

...ผมรักตัวของผมเองมากกว่ารักใคร ๆ ด้วยเหตุผลว่า ไม่ว่าเราจะทำอะไรให้แก่ใครมากมายแค่ไหน สุดท้ายความสุขทางใจที่เราได้ก็ได้รับตัวเอง

แต่เธอกลับรักครอบครัวของเธอมากกว่าสิ่งใด ๆ ด้วยเหตุผลว่าหากไม่มีพวกท่านก็คงไม่มีเธอเกิดมา ป่าวประกาศว่า “ฉันรักตัวฉันเอง!”

...ผมยืนยันว่า ถ้าไม่มี “ความว่าง” “ความมี” ก็จะไร้ความหมายด้วยเหตุผลว่า เพราะ “ความมี” นั้นต้องวางลงบน “ความว่าง” แต่เธอกลับแย้งว่า หากไม่มี “ความมี” แล้ว “ความว่าง” จะมีประโยชน์อะไร ด้วยเหตุผลว่าที่ “ความว่าง” มีความหมาย นั้นเป็นเพราะใช้เป็นตัวเปรียบเทียบกับ “ความมี”!

...ผมพูดว่า คลื่นทะเลให้ปรัชญาชีวิตแก่ผมว่า ชีวิตของเรานั้นไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ด้วยเหตุผลว่า แม้อากาศจะแปรเปลี่ยนไป

แต่เธอกลับแย้งว่า หากไม่มี “ความมี” แล้ว “ความว่าง” จะมีประโยชน์ด้วยเหตุผลว่าที่ “ความว่าง” มีความหมายนั้นเป็นเพราะใช้เป็นตัวเปรียบเทียบกับ “ความมี”!

...ผมพูดว่า คลื่นทะเลให้ปรัชญาชีวิตแก่ผมว่า ชีวิตของเรานั้นไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ด้วยเหตุผลว่า แม้อากาศจะแปรเปลี่ยนไปทุกครั้งที่คลื่นกระทบฝั่ง แต่แล้วทรายก็ยังเป็นทราย คลื่นก็ยังเป็นคลื่นอยู่เหมือนเดิม

แต่เธอแย้งว่า คลื่นทะเลสอนปรัชญาชีวิตแก่เธอ ชีวิตของเราถูกกระทบจนเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอด้วยเหตุผลว่า ทุกครั้งที่น้ำขึ้น คลื่นจะกระทบฝั่งจนสึกกร่อนเปลี่ยนไปอยู่ตลอดเวลา

...ผมบอกว่า “ความรัก” นั้นเปราะบางขาดง่าย ด้วยเหตุผลว่า เป็นเสมือนเส้นด้ายบาง ๆ

แต่เธอกลับบอกว่า “ความรัก” นั้นเหนียวแน่นคงทนด้วยเหตุผลว่าเปรียบเหมือนผืนผ้าอย่างหนาที่ถักทอ แม้เส้นด้ายจะขาดไปสักเส้นแต่ผ้าก็ยังเป็นผ้าอยู่ดี!

...ผมแสดงความคิดเห็นว่า ผู้หญิงรักผู้ชายแค่ 0-1 หรือ 0-100 แต่ผู้ชายรักผู้หญิงจาก 100-0 ด้วยเหตุผลว่าไม่ว่าผู้ชายจะทำดีมาเพียงไรต่อผู้หญิง แต่หากผิดพรั้งเพียงแค่ 1 ครั้ง จะเหลือเพียง 0

แต่เธอ แย้งว่า ผู้หญิงรักผู้ชายไม่ใช่แบบ 0-1 หรือ 0-100 แต่เป็นแบบ 100-200 ด้วยเหตุผลว่า ผู้หญิงรักผู้ชายได้ทั้ง 100 และจะมากขึ้นเรื่อย ๆ ตามที่เธอปรารถนา”

หลังจากหยุดหายใจครู่หนึ่ง ชายหนุ่มก็รำพึงต่อไปว่า...

“ยิ่งผมและเธอต่างยืนหยัดในจุดยืนหรือทัศนคติของตัวเองมากเท่าไร เราก็ยิ่งเสมือนกับขมื่นกับปูนที่เข้ากันไม่ได้ขมื่น เหลือง ปะทะ ปูนขาว กลายเป็นปูนแดง ชะทุกที! กลายเป็นว่า ทุกครั้งที่คุยกันเราต่างคนต่างก็เดินไปคนละทิศละทาง!...

หลังจากที่ศิษยาภิบาลท่านนั้นได้รับฟังการระบายของชายหนุ่มเสร็จสิ้นลง ท่านก็ถามเขาด้วยความเอ็ดคิดว่า...

“พ่อหนุ่ม...ที่เธอเล่าให้ฉันฟังนี่นะ เธอต้องการจะบอกอะไรกับฉันหรือ?”

ในทันใดนั้นชายหนุ่มก็หน้าแดงขึ้นมา พลางพูดอ้อมแอ้มว่า... “ผมก็ไม่รู้เหมือนกันครับว่าทำไมมาเล่าให้อาจารย์ฟัง...ถ้าอย่างนั้น ผมขอลากลับล่ะครับ สวัสดี!”

หลายเดือนต่อมา

ชายหนุ่มนี้กลับมาหาท่านศิษยาภิบาลอีกครั้งหนึ่งเพื่อเรียนเชิญให้ท่านเป็นผู้ประกอบพิธีแต่งงานและให้โอวาทศิษยาภิบาลจึงถามเขาว่า...

“แล้วเจ้าสาวของคุณคือใครล่ะ?”

เขายิ้มอย่างสดชื่นพูดว่า...

“...ก็ผู้หญิงคนที่มองทุกอย่างต่างจากผมคนนั้นแหละครับ!”

ท่านศิษยาภิบาลจึงถามว่า

“อ้าวแล้วทำไมมาลงเอยกันอย่างนี้ได้เล่า?”

ชายหนุ่มจึงรีบชี้แจงแถลงไขให้ฟังว่า...

“หลังจากวันนั้นที่ผมเล่าให้อาจารย์ฟังแล้ว ผมก็เริ่มสำนึกตัวว่าผมรักเธอเข้าไปเต็มเปาแล้ว...ยังคิดไปคิดมาผมก็รู้สึกว่าจะชีวิตนี้จะขาดเธอไปไม่ได้

...ผมนั้นเปรียบเสมือนแก้วน้ำใส คุณค่าของตัวเองจะเพิ่มขึ้นก็ต่อเมื่อมีเธอ “หอม” มาเป็นน้ำเติมเต็ม!

...ส่วนเธอนั้นเปรียบดั่งน้ำใส ๆ เธอจะอยู่ได้อย่างไรหากไม่ “หอม” ให้ผมเป็นภาชนะมารองรับเธอไว้?

ผมจึงตระหนักว่า หากว่าผมและเธอไม่ยอมปรับความคิดหรือไม่ยอมให้แกกันและกันอย่างที่ผ่านมา เราก็คงจะเป็นดั่งเส้นขนานที่ไม่มีวันจะบรรจบกันได้ตราบชั่วนิรันดร์!

ผมจึงรีบตรงดิ่งไปหาเธอแล้วเล่าความคิดความรู้สึกของผมให้เธอรับทราบ และกระซิบบอกเธอว่า...

“ผมพร้อมที่จะยอมปรับทัศนคติและนิสัยของผมใหม่ทั้งหมดเพื่อคุณ เพราะผมรักคุณ!!!”

เขาหยุดไปครู่หนึ่งแล้วเล่าต่อด้วยน้ำเสียงอันตื้นตันว่า...

“...อาจารย์ครับ เรื่องที่เหลือเชื่อก็คือ เธอตอบรับคำบอกรักของผมอย่างเต็มใจ และยินดี... เธอยังบอกกับผมว่า...เธอเองก็ยอมที่จะปรับความคิดและท่าทีของเธอเช่นเดียวกันเพราะเธอก็รักผมเหมือนกัน... ด้วยเหตุนี้เอง ความสัมพันธ์ของเราทั้ง 2 จึงพัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ จนบัดนี้เราทั้ง 2 ได้ปรึกษาผู้

หลักผู้ใหญ่ และเห็นว่า สมควรที่เราจะเริ่มต้นครอบครัวของเราได้แล้ว เราจึงมาหาอาจารย์เพื่อเรียนขอ ความกรุณา!”

หลังจากรับฟังเรื่องราวแล้ว ศิษยาภิบาลอวูโสท่านนั้นก็ยิ้มพลางกล่าวว่า...

“ผมขอยินดีกับคุณทั้ง 2 คนด้วย เพราะคุณ ได้ปฏิบัติตาม “กฎทองแห่งมนุษย์สัมพันธ์” ขององค์ พระเยซูคริสต์อย่างสัมฤทธิ์ผลแล้ว นั่นคือ “จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่ท่านปรารถนาที่จะให้ผู้อื่นปฏิบัติ ต่อท่าน!”

...และเพราะว่าคุณ “ยอม” ให้แก่เธอก่อน เธอจึงยอมให้แก่คุณเป็นการตอบสนอง...ดังนั้น จง รักษา “เคล็ดลับ” นี้ไว้ตลอดชีวิตสมรสของคุณนะ!”

ชายหนุ่มจึงกล่าวขอบคุณศิษยาภิบาลและขออำลา แต่ก่อนจะจากไป เขาอดมิได้ที่จะกล่าวว่า...

“อาจารย์ครับ...ผมดีใจมากที่ผมกับเธอซึ่งเคยคล้ายดั่งเส้นขนานที่ไม่มีวันบรรจบกันได้ แต่เวลานี้เรากลับตัดสินใจร่วมชีวิตกัน ซึ่งเหมือนกับไข่แดงและไข่ขาวที่แตกต่างกัน แต่เพราะเราต่างยอมรับ กันและกันเราจึงอยู่ร่วมกันได้ใน “ไข่สีฟ้า” ใบนี้อได้อย่างมีความสุข”

ผมขอแสดงความดีใจด้วยครับสำหรับหนุ่มสาวคู่นี้ด้วยครับ!

ไข่ครับ หากว่าเรารู้จัก “ยอม” ซึ่งกันและกันชีวิตของเราจะมีรสชาติยิ่งกว่าเดิม เหมือนกับ ไข่แดงและไข่ขาว ที่หากยอมให้อามาคลุกกันแล้วทอดก็จะกลายเป็นไข่เจียว แสนอร่อยที่กลิ่นหอมหวาน ชวนลิ้มลอง!

แล้วคุณผู้อ่านละครับ วันนี้ คุณ “ยอม” ที่จะเปลี่ยนแปลงทัศนคติและชีวิตของคุณเพื่อใครบางคนที่คุณรักแล้วหรือยัง?

ความสำเร็จในชีวิตสมรส

มีข้อคิดที่คุ้นเคยกันมาช้านานมากเกี่ยวกับการสมรสที่ผมชอบอยู่ตอนหนึ่ง มีใจความว่า...
“ความสำเร็จในชีวิตสมรสนั้นไม่ใช่แค่พบคนที่ “ใช่เลย”! สำหรับคุณ แต่คุณเองจะต้องเป็นบุคคลที่ “ใช่เลย!” สำหรับคู่ชีวิตของคุณด้วย”

(Success in marriage is more than finding the right person, but it's also a matter of being the right person.)

ผมเองอัศจรรย์ใจที่ในวันนี้ผมแต่งงานอยู่กินภรรยาคนเดียวคนเดียวมานานจนครบรอบ 30 ปีแล้ว!

ฝรั่งเขาเรียกการฉลองครบรอบแต่งงานปีที่ 30 ว่าเป็น “ไข่มุก” (Pearl)
ผมคิดใจที่ชีวิตสมรสของผมผ่านช่วงเวลาที่ยากลำบากต่าง ๆ ร่วมกับภรรยามาได้ยาวนานเหลือเชื่อถึงขนาดนี้!

ที่เขาเรียกวันฉลองครบรอบปีที่ 30 ของการแต่งงานว่า “ไข่มุก” คงเป็นเพราะได้ตระหนักว่าชีวิตครอบครัวที่อยู่กินร่วมกันมาช้านานขนาดนี้ ต้องผ่านความทุกข์ยากลำบากอย่างแสนสาหัสมานานพอที่จะก่อเกิดสิ่งสวยงามขึ้นในชีวิตสมรสได้ คู่ดังกล่าวที่หยอมกูกกว่าจะก่อเกิด “ไข่มุก” ขึ้นในตัวได้มันต้องระคายเคืองอย่างแสนสาหัสจากการที่มีสิ่งไม่คุ้นเคยหรือแปลกปลอมเข้าไปในตัวของมัน ทำให้ต้องเจ็บปวดทรมาน แต่เมื่อสามารถปรับตัวและผ่านพ้นช่วงเวลายากลำบากนั้นมาได้ก็จะค่อย ๆ ก่อเกิดสารที่เคลือบสิ่งแปลกปลอมนั้นอย่างยาวนานจนสิ่งนั้นกลมกลืน กลายเป็นไข่มุกเม็ดงามล้ำค่าที่เรียกว่า “ความงดงามที่เกิดจากความเจ็บปวด!”

เมื่อผ่านวันเวลาแห่งการแต่งงานมาจนครบ 30 ปี บวกกับอีก 8 ปีแห่งการคบหา รู้จักกัน ผมและภรรยาต้องผ่านช่วงเวลาแห่งความสุขและทุกข์คละเคล้ากันมานานพอสมควร จนบางช่วงเวลาก็เกิดความอึดอัดหงุดหงิดและทุกข์ใจ จนสุดจะทนจนเกือบยอมแพ้มาหลายรอบแล้ว!

แต่ต้องขอบคุณพระเจ้าที่พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ออกมาช่วยเหลือครอบครัวของเราตลอด ทำให้เราซึ่งดูเหมือนว่าจะสิ้นหวังในกันและกันแล้วกลับเกิดความหวังใจในพระเจ้าผู้ทรงสัญญาว่าจะบันดาลให้ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นในชีวิตครอบครัวของเราไม่ว่าจะดีหรือร้ายได้กลับกลายเป็นคนดีในบั้นปลาย หากว่าเรายังคง “รักพระองค์” และ “เชื่อวางใจในพระองค์” อย่างแท้จริง!

และบัดนี้ ครบรอบ 30 ปีแห่งการผจญภัยในชีวิตครอบครัวชีวิตของผมเริ่มเกิดมี “ไข่มุก” สวยงามที่เกิดจากความระคายเคืองที่ภรรยาของผมก่อเกิดขึ้นในช่วงเวลาที่ผ่านไป ส่วนภรรยาของผม

เธอก็ได้รับ “ไข่มุก” เมื่อดิฉันโตสวยงามอร่ามที่เกิดความขุ่นเคืองที่ผมสร้างให้ตลอดเวลาที่ใช้ชีวิตร่วมกันมา!

และบัดนี้ผมดีใจเป็นอย่างยิ่งที่สามารถผ่านช่วงปีเดือนแห่งความเปราะบางในชีวิตสมรสมาได้ไม่ว่าจะเป็น

-ปี “กระดาษ” (paper)	ครบรอบแต่งงานปีที่ 1
-ปี “ฝ้าย” (Cotton)	ครบรอบแต่งงานปีที่ 2
-ปี “หนัง” (Leather)	ครบรอบแต่งงานปีที่ 3
-ปี “ผลไม้และดอกไม้” (Fruit & Flowers)	ครบรอบแต่งงานปีที่ 4
-ปี “ไม้” (Wood)	ครบรอบแต่งงานปีที่ 5
-ปี “น้ำตาลและขนมหวาน” (Sugar and Candy)	ครบรอบแต่งงานปีที่ 6
-ปี “ขนแกะ” (Woolen)	ครบรอบแต่งงานปีที่ 7
-ปี “เกลือ” (Salt)	ครบรอบแต่งงานปีที่ 8
-ปี “ทองแดง” (Copper)	ครบรอบแต่งงานปีที่ 9
-ปี “ดีบุก” (Tin)	ครบรอบแต่งงานปีที่ 10
-ปี “เหล็กกล้า” (Steel)	ครบรอบแต่งงานปีที่ 11
-ปี “ผ้าลินิน และผ้าไหม” (Silk & Linen)	ครบรอบแต่งงานปีที่ 12
-ปี “ลูกไม้” (Lace)	ครบรอบแต่งงานปีที่ 13
-ปี “งาช้าง” (Ivory)	ครบรอบแต่งงานปีที่ 14
-ปี “แก้วมณี” (Crystal)	ครบรอบแต่งงานปีที่ 15
-ปี “เครื่องเคลือบดินเผา” (China)	ครบรอบแต่งงานปีที่ 20
-ปี “เงิน” (Silver)	ครบรอบแต่งงานปีที่ 25

ผมขอเตือนคู่สมรสทุกคู่ว่า...

ชีวิตครอบครัวที่สามีและภรรยาต่างคาดหวัง และเรียกร้องให้อีกฝ่ายหนึ่งต้อง “คิด” อย่างที่เราอยากให้อคิด ต้อง “เป็น” อย่างที่เราอยากให้เป็น หรือต้อง “ทำ” อย่างที่เราอยากให้ทำ!

เป็นครอบครัวที่เปราะบาง และแตกหัก (Fragile) ง่าย!

หรือชีวิตครอบครัวที่สามีและภรรยาตัดตัวเองออกจากการสื่อสารกับบุคคลอื่นก็จะกลายเป็นชีวิตที่น่าเบื่อ น่าทรมานอย่างที่สุดสำหรับคนที่ร่วมชีวิตด้วย และจะกลายเป็นครอบครัวที่ล้มเหลว (Fail) ไปอย่างน่าเสียดาย!

ดังนั้น ชีวิตครอบครัวที่มีความสุข คือ ชีวิตที่แต่ละคนจะคิดถึง “ความรู้สึก” และ “ความต้องการ” ของคู่สมรสของตนก่อน และ “ยอม” ถ่อมใจถ่อมตัวลงเป็น “บุคคล” อย่างที่เขาหรือเธอต้องการ โดยการหาทางตอบสนอง “ความต้องการ” ของเขาหรือเธอ ด้วยความกระตือรือร้นอย่างจริงใจ และใจกว้าง!

หากนับจากวันนี้เป็นต้นไป คุณใส่ใจแต่สิ่งที่น่ารัก สิ่งที่ดี สิ่งที่หวานชื่น สิ่งที่คุณรัก สิ่งที่ทำให้กำลังใจ ลงไปในชีวิตของคุณผ่านคำพูดหรือการกระทำของคุณทุกวัน...ผลที่ตามมาจะคุ้มค่ากับการที่คุณยอมเป็นฝ่ายเสียสละก่อนอย่างแน่นอน!

ผมได้ลองกลับตัวกลับใจและกระทำตามคำแนะนำข้างต้นมาแล้ววันนอนพอสมควร จึงกล้าที่จะกล่าวอย่างมั่นใจว่าแทนที่คุณจะมัวนั่งรอหรือเรียกร้องให้คู่สมรสของคุณเป็น “บุคคล” อย่างที่คุณอยากให้ เป็น แต่ให้คุณยอมเป็น “บุคคล” อย่างที่คู่สมรสของคุณอยากให้คุณเป็นก่อน โดยถือว่า นี่เป็นส่วนหนึ่งของ J.D. (Job Description) ในการดำเนินชีวิตและการประกอบอาชีพของคุณในโลกนี้ที่พระเจ้าทรงกำหนดมาให้คุณปฏิบัติ คุณจะได้รับสิ่งที่คุณคาดหวังหรือต้องการให้ชีวิตสมรสได้ง่ายและเร็วกว่าที่เคยกระทำมา!..ลองดูสิครับ ผมเอาชีวิตแต่งงาน 30 ปีของผมเป็นประกัน!

“เจ้าจงอยู่กับด้วยความชื่นชมยินดีกับภรรยาซึ่งเจ้ารักตลอดชีวิตอนิจจังของเจ้า ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่เจ้าภายใต้ดวงอาทิตย์ตลอดปีเดือนอนิจจังของเจ้า ด้วยว่านั่นเป็นส่วนในชีวิตและในการทำงานของเจ้า ซึ่งเจ้าได้ออกแรงกระทำภายใต้ดวงอาทิตย์

(ปัญญาจารย์ 9: 9)

เงื่อนไขแห่งความรัก

“ความรัก คือสภาวะที่มีเงื่อนไขว่า ความสุขของอีกบุคคลหนึ่งเป็นสิ่งซึ่งจำเป็นสำหรับความสุข
ของคุณเอง!

(love is that condition in which the happiness of another person is essential to your own.)

-Robert A. Heinlein-

โรเบิร์ต เอ. ไฮเลน ผู้เป็นนักเขียนนวนิยายวิทยาศาสตร์ชาวอเมริกัน ได้ให้ข้อคิดที่ดีไว้ข้างต้นนี้
ซึ่งผมเองก็เห็นด้วยครับ!

ความรัก เป็นเรื่องของ “การให้” ก่อน “การรับ”!

แต่คู่สมรสหลายคู่ต้องจบชีวิตสมรส เมื่อฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งหรือบางทีทั้ง 2 ฝ่ายไม่ได้รับความสุข
จากกันและกัน ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดก็เลยขอยุติความสัมพันธ์ระหว่างกันด้วยการหย่าร้าง!

ถ้าตกลงกันได้ก็หย่ากันอย่างสงบ โดยกลบความขมขื่นลึก ๆ ไว้ในใจ

แต่ถ้าตกลงกันไม่ได้ก็จะได้รับความหมายแทนการหย่า ดังที่เป็นข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์ไม่เว้น
วัน!

สาเหตุสำคัญประการหนึ่งของความหย่าร้างในชีวิตสมรสคือการ “ไม่เข้าใจ” ในความรู้สึกหรือ
ความต้องการของกัน หรือบางที “เข้าใจ” แต่ไม่ได้ตอบสนองอย่างทันที่หรือตรงตามความคาดหวัง
ๆ ทั้ง ๆ ที่ 2 ฝ่ายต่างก็คิดว่า พวกตนยังรักกัน!

แต่น่าเสียดายที่ส่วนประกอบสำคัญของความรักคือ “การทำให้อีกฝ่ายหนึ่งมีความสุขก่อนที่จะ
เรียกร้องให้อีกฝ่ายหนึ่งทำให้เรามีความสุข” เป็นสิ่งที่ถูกละเลยไป!

โดยปกติแล้ว ผู้ชายมักจะเป็นฝ่ายไม่เข้าใจความรู้สึกหรือความต้องการของผู้หญิงมากกว่า
ผู้หญิงไม่เข้าใจความรู้สึกของผู้ชาย!

ผู้หญิงจำนวนมากมักท้อแท้ใจด้วยสาเหตุนานาประการที่ผู้ชายมักจะไม่รู้หรือมองข้ามไป

ในหนังสือเรื่อง “บอกผู้ชายเรื่องผู้หญิง” (Man to Man About women) ของ ดร.เจมส์ คอบสัน
ได้ให้รายการของสาเหตุที่ทำให้ผู้หญิงท้อแท้ใจไว้ คุณผู้อ่านเป็นสตรี ลองจัดลำดับดูสิครับว่า สาเหตุใด
เป็นสาเหตุที่สำคัญที่ทำให้คุณขาดความสุขมากที่สุดในชีวิตครอบครัวของคุณ?

สาเหตุที่ทำให้ผู้หญิงท้อแท้ใจ

1. ขาดความรักอันหวานชื่นในชีวิตแต่งงาน
2. ขัดแย้งกับพ่อแม่พี่น้องของคุณแต่งงาน
3. รู้สึกว่าตนเองต่ำต้อย

4. ปัญหาเรื่องลูก
5. ปัญหาเรื่องเงิน
6. รู้สึกว่าเหว เปลาเปลี่ยน และเบื่อหน่าย
7. ปัญหาเพศสัมพันธ์ในชีวิตแต่งงาน
8. ปัญหาประจำเดือน และสุขภาพร่างกาย
9. ความเหนื่อยล้า และความกดดันเรื่องเวลา
10. ปัญหาว่าอายุมากขึ้นหรือแก่ลง

คุณผู้หญิงครับ! คุณจะอย่างไรให้สามีหรือคนรักของคุณเข้าใจความต้องการของคุณและตอบสนองความต้องการเหล่านั้นของคุณและทำให้คุณมีความสุข?

...โดยที่คุณเองก็คำนึงถึงวิธีที่จะทำให้เขามีความสุขด้วยเช่นกัน?

หากคู่รักคู่สมรสใดเตือนตัวเองเสมอถึงเงื่อนไขความรักดังที่กล่าวมาข้างต้น โดยฝ่ายหญิงตั้งใจที่จะทำให้ชายผู้เป็นที่รักมีความสุขและฝ่ายชายมุ่งมั่นทำให้หญิงที่ตนรักมีความสุขอยู่ตลอดเวลาโดยไม่กังวลว่าความต้องการของตนเองจะได้รับการเหลียวแลหรือไม่?

ผมรับรองได้เลยว่า ความสุขในครอบครัวของคุณ ไม่หนีไปไหน! เชื่อผมเถอะ!

๒

เด็ก 2 คนคุยกันถึงวิธีหาเงินรายได้พิเศษ

เด็กคนหนึ่งบอกกับเพื่อนว่า...

“ข้ามีเคล็ดลับที่จะหาเงินให้ได้อย่างง่าย ๆ แก่สนใจไหม?”

เด็กน้อยอีกคนรู้สึกสนใจและตั้งใจที่จะได้เงิน จึงถามว่า...

“แล้วต้องทำอะไรล่ะ?”

“อ้อ ง่ายนิดเดียว!” เด็กชายคนแรกตอบ พลังพูดต่อไปว่า...

“เวลาแก่พบผู้ใหญ่คนไหน แก่ก็มองหน้าเขา แล้วพูดอย่างมั่นใจว่า “ผมรู้เรื่องทุกอย่างแล้วครับ!” แค่นั้นแหละ แก่ได้เงินใช้ฟรี ๆ ชัวร์เลย!”

เมื่อกลับถึงบ้าน เด็กชายคนที่ 1 ก็คิดลองใช้สูตรหาเงินนี้ดูเมื่อพบกับคุณแม่ เขาก็พูดกับแม่ว่า...

“แม่ครับ! ผมรู้เรื่องทุกอย่างแล้วครับ!”

ในทันทีที่เด็กน้อยพูดจบ ผู้เป็นแม่ก็ตาเบิกกว้าง ปากอ้าค้างจากนั้นเธอก็รีบควักเงินให้ลูก 100 บาท แล้วกำชับว่า...

“ลูกอย่าไปบอกคุณพ่อเค้านะ!”

เด็กน้อยตื่นเต้นดีใจที่มุกนี้ใช้ได้ผล ตักครู่หนึ่งคุณพ่อก็กลับมาบ้าน เด็กน้อยนี้จึงใช้มุกเดียวกันอีกครั้ง โดยกล่าวกับพ่อว่า...

“พ่อครับ ... ผมรู้เรื่องทุกอย่างหมดแล้วครับ!”

แค่นั้นแหละ คุณพ่อก็ตาเหลือก รีบเอามือปิดปากลูกแล้วควักเงินออกมา 200 บาท ยื่นใส่มือลูก แล้วกระซิบบอกว่า...

“ลูกอย่าไปบอกคุณแม่เค้าเชียวนะ!”

เจ้าเด็กน้อยนี้ดีใจเหลือหลายเกินบรรยาย เพราะแค่พูดไปประโยคเดียวกัน 2 ครั้งก็ได้เงินมาถึง 300 บาทแล้ว! ในขณะที่กำลังปลื้มตาปลื้มใจอยู่ ก็มีเสียงกคกริ่งที่ประตู เมื่อเด็กน้อยวิ่งไปดูก็พบบุรุษไปรษณีย์ขาประจำมายืนอยู่หน้าประตู เด็กน้อยนี้จึงนึกสนุก เพื่อปลุก จะได้เงินเพิ่มขึ้นอีก จึงพูดกับบุรุษไปรษณีย์ผู้นั้นว่า...

“น้ำครับ...ผมรู้เรื่องทุกอย่างหมดแล้ว!”

ในทันใดนั้น บุรุษไปรษณีย์ผู้นั้นก็ร้องไห้โฮ ลูกเขาลงโยนจดหมายทั้งหมดทิ้ง แล้วคว้าตัวเด็กน้อยผู้นี้เข้าไปสวมกอดพลาถระล่ำระลักพูดว่า...

“โอ...ลูกรัก... ในที่สุดลูกก็รู้ความจริงเข้าจนได้!”

ไม่ทราบว่าคุณผู้อ่าน อ่านมาถึงตอนนี้แล้วรู้สึกอย่างไร?

หากคุณผู้ฟังอ่านแล้วรู้สึกไม่ขำ แสดงว่าต่อมมโนธรรมหรือจิตสำนึกของคุณทำงานอย่างเข้มแข็ง จนต่อมบันเทิงของคุณถูกเบียดตกลงไปจากใจ!

แต่หากว่าคุณผู้ฟังอ่านแล้วรู้สึกสนุกจนหัวเราะงอหงาย แสดงว่าต่อมศีลธรรมจรรยาของคุณกำลังหย่อนไปนิดแล้วต้องรีบซ่อมด่วน! มิฉะนั้นต่อมเตือนภัยทางจิตวิญญาณของคุณอาจชำรุดเสียหาย จนใช้การไม่ได้ในวันหนึ่งข้างหน้า จนในที่สุด คุณจะรู้สึกว่าการผิดศีลธรรมทางเพศเป็นเรื่องธรรมดา หรือ เป็นเรื่องสนุก แต่แท้จริงแล้วไม่สนุกเลย!

แต่ข้อเท็จจริงก็คือว่า ค่านิยมของโลกนี้กำลังต่ำลงหรือเสื่อมลง!

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่เกี่ยวข้องกับหิริ โอตตปปะ หรือความรู้สึกอายต่อบาป!

อย่างเช่นในประเทศอิตาลีที่มีการสำรวจทัศนคติของคนหนุ่มทั้งน้อยใหญ่ ราว 1000 คน ของ นิตยสาร ริชาไซโคมาติกา ในเรื่อง 7 บาปที่นักหนาสาหัสที่สุดในสายตาของพวกเขาคืออะไร?

คุณผู้อ่านล่ะครับ คิดว่าสิ่งต่อไปนี่สิ่งใดเป็นบาปที่เป็นความผิดร้ายแรงกว่ากัน?

1. การกินมากจนลงพุง?

2. การนอกใจภรรยา?

ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อว่า...จาก 7 ลำดับบาปร้ายแรงที่สุด

อันดับหนึ่งคือ การกินมากเกินไปจนลงพุง หมดเสน่ห์ เป็นความผิดที่ร้ายแรงที่สุด จนไม่สามารถให้อภัยได้ และลำดับสุดท้ายคือ การนอกใจภรรยา!

และมีเพียงหนุ่ม ๆ 7% เท่านั้นที่คิดว่า ศีลธรรมทางศาสนาเป็นมูลเหตุจูงใจที่ทำให้รู้สึกผิด แต่การตัดสินใจของสังคมและคนแวดล้อมต่างหากที่สำคัญมากกว่า!

ไม่น่าเชื่อว่าคนเหล่านี้ถือว่า ความผิดในเรื่องกิน (มากเกินไป) นั้นร้ายแรงมากกว่าความผิดในเรื่องกาม (ผิดประเวณี)

...พวกเขา รู้สึกผิดเมื่อไปชอปปิ้งมากกว่ารู้สึกผิดเมื่อนอกใจคู่สมรส

...พวกเขา รู้สึกผิดที่โอดการไปออกกำลังกายมากกว่ารู้สึกผิดเมื่อผิดศีลธรรมทางเพศ

คนในโลกปัจจุบันถือว่าการคบชู้ผู้ชาย หรือการนอกใจภรรยาเป็นเรื่องปกติ และรับได้ ขอเพียงแก่อ่างให้โจ่งแจ้งจนถูกจับได้หรือหากว่าจับได้ก็ไม่ว่ากัน พอทำใจได้ ขอเพียงอย่าเอาชู้หรือเมียข้อยเข้ามาในบ้านก็พอ!

ช่างน่าเป็นห่วงสถาบันครอบครัวเหลือเกินที่ไร้ซึ่งรากฐานอันมั่นคง และเหตุผลที่จะทำให้พระเจ้าทรงอวยพรให้!

คนที่เดินหลงอยู่ในเมฆหมอกแห่งการนอกใจมีคำขวัญประจำกลุ่มของตนในเรื่องชู้ว่า...

เมื่อผัวต้องเล่นชู้	อย่าให้รู้ถึงผัวได้
เล่นชู้ต้องไวไฟ	อ่อยเข้าไปไม่เสียแรง
รักชู้ให้แนบเนียน	อย่าผัดเพี้ยนให้ผัวเห็น
รักชู้ต้องใจเย็น	ร้อนใจเล่นจะเสียการ
รักชู้ควรจะรู้	อย่าให้ชู้ต้องคอยนาน
รักชู้ต้องจัดสรร	เพราะชู้มันสำคัญกว่า
รักชู้รู้เวลา	ชู้จะมาผัวต้องไป
รักชู้ต้องปั้นหัว	อย่าให้ผัวนึกคิดได้
รักชู้ต้องขอมชู้	ไม่งั้นชู้จะชิวไป
รักชู้ต้องปั้นใจ	รักผัวให้น้อยกว่าเดิม
รักชู้ต้องหน้าตาย	หลอกผัวได้ไม่เคลือบแคลง!

คุณผู้อ่านลองคิดสิครับ หากสังคมไทยถือคติตามคำขวัญของคนนิยมชู้เช่นนี้ สถาบันครอบครัวจะเหลืออะไร?

เพื่อป้องกันครอบครัวของคุณไม่ให้คนหนึ่งคนใดมีชู้ ทั้งสามีและภรรยาต้องร่วมมือกันสร้างกำแพงหรือด่านป้องกันการลุกลามของ “ค่านิยมผิด ๆ” ไม่ให้เข้ามาใน

-สมองหรือความคิด

-จิตใจหรือค่านิยม?

ของตัวของคุณหรือสมาชิกในครอบครัวของคุณ!

สิ่งที่คุณควรจะทำเพื่อป้องกันการผิดพลาดในเรื่องนี้ก็คือ

จง “ชูพระเจ้า” และ “พระบัญญัติกฎหมาย” ของพระองค์ในเรื่องการเริ่มต้น รักษา และความสัมพันธ์ระหว่างสามีภรรยา!

จง “ชู” คู่สมรสของคุณและ “คำมั่นสัญญา” ที่ให้แก่กันและกันในพิธีสมรส

หากว่าคู่สมรสใดต่างฝ่ายต่างก็ชูพระเจ้า และชูคู่สมรส ของตนให้สูง ในชีวิตและความสัมพันธ์ระหว่างกัน ครอบครัวนั้นจะเหนียวแน่นดุจเชือก 3 เกลียวที่ขาดจากกันยาก!

คู่สมรสจะต้องระลึกเสมอว่า การแต่งงานหรือการสมรสนั้นประกอบด้วย 3 ฝ่ายไม่ใช่ 2 ฝ่าย ไม่ใช่เป็นความสัมพันธ์แค่ระหว่างสามีกับภรรยา แต่เป็นความสัมพันธ์ระหว่างพระเจ้ากับสามีและภรรยา!

หากครอบครัวใดมีพระเจ้าทรงเป็นประมุขอย่างแท้จริงในครอบครัว ที่คู่สามีภรรยาต่างมีเป้าหมายเดียวกันนั่นคือ พวกเขาทั้ง 2 จะอยู่ร่วมกันเพื่อพระเจ้า และต่างจะมีชีวิตเพื่อกันและกัน!

ทั้งสามมีและภรรยาต่างตระหนักว่า การสมรสของพวกเขาก็ได้รับการสถาปนาโดยพระเจ้า พวกเขาจะต้องทนดูแลรักษาและพัฒนาชีวิตครอบครัวของพวกเขาให้ดียิ่ง ๆ ขึ้นตามวันเวลาที่ผ่านไป และหากว่าการสมรสของพวกเขามีปัญหาพวกเขาจะต้องริบนำปัญหานั้นมาคุยกันและร่วมกันแก้ไขตามวิถีทางหรือคู่มือการสมรสที่พระเจ้าประทานไว้ให้ นั่นคือ พระคัมภีร์!

และหากว่าปัญหาที่เขาเผชิญอยู่นั้น ยากหรือหนักเกินกว่าที่พวกเขาจะแก้ไขได้ โดยอาศัยกำลังของตนเอง พวกเขาก็จำเป็นต้องนำมาขอให้พระเจ้าทรงช่วยแก้ไข และไม่ว่าจะเผชิญกับวิกฤตใดในครอบครัว หากทั้งสามมีภรรยาต่างก็ยังคงสัตย์ซื่อและเชื่อมั่นในพระเจ้าแม้ทั้ง 2 จะถูกปัญหาหรือวิกฤติผลักดันให้ห่างไกลจากกันแต่หากทั้ง 2 ต่างมุ่งหน้าและเดินไปหาพระเจ้าระยะห่างของทั้ง 2 ก็จะค่อย ๆ ลดลง และเข้ามาใกล้ชิดกันใหม่อีกครั้ง หรือดีกว่าที่เคยผ่านมา

วันนี้ ครอบครัวของคุณมีพระคริสต์เป็นศูนย์กลางและศูนย์กลางเช่นนี้แล้วหรือยัง?

เวลาคุณประสบวิกฤติปัญหาคุณเดินไปหาใคร?

ฤทธิ์อำนาจไฟฟ้า

รักครั้งแรกเป็นรักที่ไม่มีใครลืม!

เพียงแต่ไม่ได้กล่าวถึงในเวลานี้เพราะว่ามีสิ่งอื่นมาทับซ้อนจนทำให้ต้องสาละวันกับสิ่งที่อยู่ตรงหน้า...จนดูเหมือนว่าลืมรักครั้งแรกนั้นไปแล้ว! แต่ไม่จริง

ยามใดที่ถูกสะกดหรือทำให้ระลึกถึงอีกครั้ง รักแรกนั้นจะเป็นเหมือนกับอำนาจไฟฟ้าที่คุโชนขึ้นอีกครั้ง

และนักวิจัยได้ค้นพบว่า รักแรกนั้นร้อนแรงลึกล้ำ มีฤทธิ์มากยิ่งกว่ายาเสพติดใด ๆ ในโลกนี้!

ไม่ว่าคุณจะมีอายุน้อยแค่ไหน ก็ยากที่จะต้านทานหรือควบคุมรักครั้งแรกนี้ได้!

โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากว่ารักของคุณในปัจจุบันนั้น ไม่ได้หวานชื่นและแข็งแกร่งมั่นคงมาเพียงพอ!

รักครั้งแรกที่ว่านี้อาจเริ่มต้นจากประสบการณ์ประทับใจเล็ก ๆ แต่ติดไฟรักอย่างรวดเร็วเหมือนไฟลามทุ่งหรือเหมือนสายฟ้าฟาดลงมาเมื่อแรกเจอกัน และรักแรกนั้นได้ยังรากลึกลงไปในจิตสำนึกอย่างรวดเร็วและฝังตัวอยู่อย่างยาวนานเกินรอบเวลาและในทันทีที่ทั้ง 2 ได้กลับมาพบกันอีกครั้ง บูม! แล้วไฟก็ติด อำนาจไฟฟ้าที่คุโชนขึ้นมาใหม่ได้ในชั่วพริบตา!

เฮเลน ฟิชเชอร์ นักมนุษยวิทยา อาจารย์มหาวิทยาลัย ผู้แต่งหนังสือ “Why we love?” อธิบายว่า ฮอร์โมนของหนุ่มสาวเป็นตัวการฝังรักครั้งแรกลงในสมอง และเสียง หรือสัมผัสของรักแรกที่ผ่านพ้นไป กระตุ้นความต้องการตอกย้ำลงไปทีจุดเดิมในสมอง คู่เดียวกับฤทธิ์ของโคเคน เพียงแต่อิทธิพลของรักแรกนั้นรุนแรงกว่ายาเสพติดทุกชนิด!

คนเคยรักกัน แม้จะห่างกันไปกว่า 30 ปี หากมาพบกันอีกครั้งปฏิกิริยาเคมีบางอย่างก็อาจเกิดขึ้นได้อีกครั้งในทันที!

หากว่าทั้ง 2 ฝ่ายต่างครองความเป็นโสดอยู่ในขณะที่อำนาจไฟฟ้าคุโชนขึ้นก็อาจจบลงที่บั้นปลายที่เปี่ยมสุขหรือ “Happy Ending” หรือว่าทั้ง 2 ฝ่ายต่างลมพัดหวานให้มาเจอกันอีกครั้งเมื่อยามที่ทั้ง 2 ไม่มีพันธะกับผู้อื่นแล้ว เช่น ต่างก็เป็นม่ายที่ร้างคู่ด้วยกันทั้ง 2 คนก็อาจกลับไปหารักเก่าหรือตอบสนองรักแรกด้วยกันอย่างมีความสุขได้!

แต่ที่น่าวิตกกังวลคือ...

หากว่าคู่รักเก่าที่จากกันมานาน ได้กลับมาพบกันใหม่อีกครั้งในยามที่ทั้งคู่หรือคนหนึ่งคนใดมีคู่รักหรือคู่สมรสอยู่แล้วในปัจจุบัน หากอำนาจไฟฟ้าติดขึ้นมาใหม่อีกครั้ง แทนที่จะเป็นสุขนานุกรมและอาจจะกลายเป็นโศกนาฏกรรมก็เป็นได้!

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคที่สามารถปุ่มรักติดถ่านไฟเก่าได้ด้วยรีโมตไร้สาย อย่างสื่อทางอินเทอร์เน็ต เหมือนประกายไฟเล็กทำให้ฟางหรือกระดาษติดไฟได้อย่างรวดเร็ว!

การส่งอีเมล หรือ SMS ไปถึงคนรักเก่า (แรก) หรือการรับอีเมลจากคนที่คุณเคยตกหลุมรักอย่างหัวปักหัวปำในช่วงวัยรุ่น ก็อาจทำให้รุ่มร้อนจนนั่งไม่ติดได้ง่าย ๆ เช่นกัน!

หากไม่รู้จักรักษาความเหี้ยมวังใจไว้ให้พอเหมาะ การนอกใจคู่ชีวิตในปัจจุบันก็อาจเกิดขึ้นได้โดยไม่ยาก!

แนนซี คาลิช นักจิตวิทยาจากมหาวิทยาลัย แคลิฟอร์เนีย สเตท ได้เปิดเผยผลงานวิจัยของเธอว่า คนที่เป็นม่าย ทั้งจากการหย่าร้าง และการเสียชีวิตของคู่ครองมักกลับไปตามหารักเก่า หากมีโอกาสมพบกันอีกหน โดยมีอินเทอร์เน็ตเป็นตัวช่วยอย่างดี และก่อเกิดกระแสรักนอกใจ ที่ลุกลามได้ง่ายขึ้น เพราะความสะดวกจากการค้นหาผ่านเว็บไซต์ หรือเสิร์ชต่าง ๆ และกลายมาเป็นปัจจัยที่ก่อปัญหาให้กับชีวิตแต่งงานของคนจำนวนมากมาย!

เพราะเมื่อคู่รักเก่าได้ต่อดิฉันเมื่อไร ปัญหาที่เกิดขึ้นเมื่อนั้น!จากการทำวิจัยในระหว่างปี 2004-2005 พบว่า จากจำนวนคู่รัก 1600 คู่ ที่มีฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดมีโอกาสกลับไปพบคนรักเก่าที่เป็นรักครั้งแรกก็พบว่า 62% ของคนรักเก่าได้แต่งงานกับคนอื่นไปแล้ว!

และสิ่งที่ทำให้ต้องหวนนึกถึงก็คือ คนที่กลับไปเจอเจอคนรักเก่ามักจะมีการแข่งขันตนเองโดยอ้างว่าตัวเองมีสิทธิที่จะทำตามใจของตนแม้ว่าการกระทำเช่นนั้นจะสร้างความเจ็บปวดให้กับคนอื่น ๆ ก็ตาม!

ดังนั้นนักจิตวิทยา จึงแนะนำด้วยภาษิตโบราณ

“การป้องกันดีกว่าการแก้”

นั่นคือวิธีเดียวที่จะป้องกันไม่ให้เข้าไปสู่รัก 3 เส้าก็คือ

จงหลีกเลี่ยงการส่งจดหมาย หรืออีเมลฉบับแรกไปยังคนรักเก่าในขณะที่คุณมีครอบครัวอยู่แล้วในปัจจุบัน!

เพราะว่าจดหมายหรืออีเมลฉบับแรกที่ส่งออกไป หรือรับเข้ามาเปรียบเหมือนกับขนมโปรดรสชาติอร่อยถูกลิ้น ที่เข้าปากชิ้นแรกแล้วจะมีชิ้นอื่น ๆ อีกมากมายตามมา และนั่นคือ หายนะที่กำลังจะเข้ามาแทรกแซงความสัมพันธ์ของครอบครัวของคุณได้!

รักไม่จริง?

สาวออฟฟิศนางหนึ่ง กำลังรำพึงรำพันกับเพื่อนสาวผู้ร่วมสำนักงานเดียวกัน

“...ฉันเพิ่มรู้ว่า สามีของฉันไม่รักฉันจริง คิดดูสิ เราอยู่กันมาตั้งหลายปี จนเดี๋ยวนี้ฉันตั้งท้อง ถึงได้รู้ว่า เขามีความลับที่ไม่เคยบอกฉันมาก่อน...เห็นทีคราวนี้ต้องหย่ากันแน่ ๆ...”

มยุราร่ำไห้ฟูมฟายกับดวงตาเพื่อนสาว

“อะไรนะ ถึงกับต้องหย่ากันเชียวหรือเธอ? ความลับอะไรกันจะที่หนักหนาสาหัสถึงขนาดทำให้เธอคิดจะหย่าร้างกับเค้า ทั้ง ๆ ที่เธอกำลังตั้งท้องอยู่นี่นะ?” ดวงตาอุทานอย่างตกใจ

“ก็...” มยุราอึกอ๊ก

“ก็อะไรล่ะ คือความลับที่ว่า?” ดวงตาคาดคั้น

“อ้อ...ความลับที่ว่า ก็คือ เค้าไม่ยอมบอกฉันมาก่อนเลยว่าเค้าเป็นหมัน นะสิเธอ!!!”

ผมอ่านข่าวชิ้นเรื่องนี้ ทั้งขำทั้งกลัว!

ที่ขำก็คือ เรื่องมันหักมุมดี

แต่ที่กลัวก็คือ เรื่องอย่างนี้กำลังเกิดขึ้นมากทั่วโลก รวมทั้งในสังคมไทย!

เดี๋ยวนี้ความหย่อนยานในศีลธรรมทางเพศกำลังเพิ่มทวีขึ้นเหมือนน้ำป่าบ่ามา ยากที่จะทำอะไรขวางกั้น

คู่สมรสจำนวนไม่น้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนดัง ๆ ทั้งหลายกำลังหย่าร้าง และฟ้องร้องกัน โดยต่างก็อ้างว่าอีกฝ่าย “นอกใจและคบชู้” เรียกค่าเสียหายกันจำนวนมหาศาล เป็นข่าวอีกทีก็ครึกโครมตามหน้าหนังสือพิมพ์อยู่อย่างต่อเนื่อง!

ปัจจุบัน มีหญิงสาวมากมายที่ใช้ชีวิตอยู่ในที่ทำงานถึงสัปดาห์ละ 50 ชั่วโมง จึงไม่น่าแปลกใจที่จะเกิดสัมพันธ์สาวทกับเพื่อนร่วมงาน

และความสัมพันธ์ทางเพศในที่ทำงานดังกล่าว พอจะแยกแยะออกมาได้เป็น 3 ประเภท คือ

1. ความสัมพันธ์รักใคร่ที่นำไปสู่ “การแต่งงาน”
2. ความสัมพันธ์ รักใคร่ที่นำไปสู่การ “นอกใจคู่สมรส”
3. ความสัมพันธ์ ที่นำไปสู่ “การล่วงเกินทางเพศ”

...ในเรื่องความรักใคร่ที่นำไปสู่การแต่งงานนั้น จากการสำรวจของสมาคมการบริหารจัดการอเมริกัน เปิดเผยว่า พนักงานบริษัทประมาณ 1 ใน 4 มีความสัมพันธ์สาวทกับเพื่อนร่วมงานอย่างน้อย 1 ครั้ง และครึ่งหนึ่งของจำนวนนั้นมีความสัมพันธ์ยาวนานจนถึงขั้น แต่งงานกันในที่สุด ซึ่งความสัมพันธ์ดังกล่าวอาจนำปัญหาไปสู่ตัวผู้ที่เข้าไปเกี่ยวข้องก็เป็นได้เช่น ถูกปลดออกจากงาน เป็นต้น!

แล้วอย่างนี้จะไปโทษใคร? จริงไหม

ส่วนความสัมพันธ์นำไปสู่ “การนอกใจคู่สมรส” หรือ “การล่วงประเวณีฟัวเมียเขา” ก็อาจเป็นอันตรายต่อหน้าที่การงานหรือแก่ตัวเองได้ เพราะไม่เป็นที่ยอมรับของสังคมไทย

ผมเองรู้สึกสะกิดใจในคำพูดของรัฐมนตรีท่านหนึ่ง ที่ปลดผู้ช่วยชายออกจากหน้าที่เมื่อทราบว่ามีเรื่องชู้สาวกับเจ้าหน้าที่หญิงเขากล่าวว่า...

“ในเมื่อเขาไม่สัสค์ชื้อต่อภรรยา แล้วเขาจะชื้อสัสค์ต่อเจ้านายได้อย่างไร?

สะใจดีไหมครับ?

...และในเรื่อง “การล่วงเกินทางเพศ” ที่แม้จะเป็นสิ่งแปลกใหม่สำหรับประเทศไทย แต่ในต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสหรัฐอเมริกา กำลังฮิตเป็นที่สุด

เรื่องอย่างนี้มักเริ่มต้นที่พนักงานหญิงตกเป็นเหยื่อการสัฟยอกหรือการล่วงเกินที่เกี่ยวกับเพศ แล้วจบลงที่การฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายดังตัวอย่าง...

สำนักงาน เบเคอร์ แอนด์ แมคเคนซี่ ในรัฐแคลิฟอร์เนียถูกตัดสินใจจ่ายเงิน 3.5 ล้านดอลลาร์ หรือราว ๆ 119,000,000 ล้านบาท เพียงเพราะหุ้นส่วนของบริษัทคนหนึ่งคือ นายมาร์ติน กรีนสไตน์ วัย 49 ปี ไปสัฟยอกพนักงานหญิงด้วยการพูดเรื่องเพศ ผลคือทั้งตัวเขาและบริษัทถูกฟ้องทั้งคู่

ด้านนาย มาร์ติน เองก็ถูกศาลสั่งให้จ่ายเงิน 225,000 ดอลลาร์หรือราว ๆ 7,650,000 บาท

แต่อย่าคิดว่ามีแต่ผู้ชายเท่านั้นที่ล่วงเกินทางเพศกับผู้หญิงเดี๋ยวนี้พนักงานชายจำนวนไม่น้อยที่ฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายที่ถูกเจ้านายสตรีล่วงเกินทางเพศเหมือนกัน อนิจจา! แปลกดี!

...เมื่อได้ยั้งได้ฟังได้อ่านถึงปัญหาเหล่านี้แล้ว ก็ได้แต่สลดใจแม้สะใจคนที่ชอบทำผิดในเรื่องนี้ ต้องชดใช้หนี้กรรมที่ตนก่อ ไม่ว่าจะเป็กรณีที่ปล่อยตัว ลดตัว หรือแม้กระทั่งขายตัว ขายศักดิ์ศรีทั้งของตน ของคู่ครอง หรือครอบครัว ด้วยการทำผิดในเรื่องเพศแต่ก็อดสงสารผู้ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ทั้งโดยตรงและโดยอ้อมไม่ได้!

คนเหล่านั้นต้องรับเคราะห์กรรม ทั้ง ๆ ที่ตนเองไม่ได้ก่อ ดังนั้นขอให้เราใคร่ครวญ และมีสติยั้งคิดอยู่ตลอดเวลา อย่าปล่อยตัวไปตามอารมณ์ความขาก ความใคร่ เพราะผลเสียที่ตามมา นั้นมากมายเกินจะนับได้!

ตามหลักของพระคัมภีร์นี้...

เรื่องเพศเป็นเรื่องที่พระเจ้าทรงสถาปนา และสงวนไว้สำหรับสามีและภรรยา เพียง 2 คนเท่านั้น และไม่ทรงอนุญาตให้แบ่งปันให้กับบุคคลที่ 3 โดยเด็ดขาด!

คุณเชื่อหรือไม่ก็ตามใจ แต่ถ้าไม่เชื่อฟังคำเตือนของพระเจ้าละก็ บางทีคุณอาจจะต้องเสียใจ ไม่ใช่เฉพาะในโลกนี้เท่านั้น แต่จะตราบนับวันรันคร้ที่เดียว!

ได้ยื่นไหมครับ?

ข้อคิด : “จงให้การสมรสเป็นที่นับถือแก่คนทั้งปวง และให้เตียงสมรสปราศจากความชั่วช้า เพราะคนมีชูและคนที่ล่วงประเวณีนั้น พระเจ้าจะทรงพิพากษาโทษเขา” (ฮีบรู 13:4)

ยิ่งแก่ยิ่งใจแตก!

เมื่อแต่งงานอยู่กินด้วยกันมานานปี จนอายุมากแล้ว เราคิดว่าคู่สมรสน่าจะรักกันและซื่อสัตย์ต่อกันจนวันตาย แต่ความเป็นจริงกลับไม่ใช่เช่นนั้น!

ผลสำรวจของ “ซาคาโซน” ซึ่งเป็นเว็บไซต์ เครือข่ายทางสังคมของคนวัย 50 ปีขึ้นไป ยืนยันว่า คนยิ่งแก่ยิ่งใจแตก!

จากการสำรวจความคิดเห็นของผู้ใหญ่ 1600 คน โดยเฉพาะอย่างยิ่งอายุ 55 ปีขึ้นไป พบว่า 28% เคยนอกใจคู่ครอง!

และมีเพียง 1 ใน 3 หรือราว 30 % เท่านั้นที่มองว่าการนอกใจคู่สมรสเป็นการผิดทำนองครองกรรม ที่ไม่น่าให้อภัย พวกเขากลับไม่รู้สึกลึกซึ้งหรือเสียใจกับการนอกใจที่พวกเขากระทำเลย!

และ 50 % ของคนวัย 55 ปีขึ้นไปมองว่าการจูบคนอื่นไม่ได้เป็นการนอกใจคู่สมรสของตน!

นอกจากนี้ในวัยนี้ยังคิดว่าเราไม่ควรไปวิพากษ์วิจารณ์การปล่อยเนื้อปล่อยตัวหรือเรื่องรัก ๆ ใจ ๆ ของคนอื่น สิ่งที่น่าเป็นห่วงและน่าตกใจก็คือ ความจริงที่ได้จากการสำรวจผ่านทางเว็บไซต์ “ซาคาโซน” นี้กำลังเกิดขึ้นจริงในประเทศไทยของเราด้วย!

คนไทยของเราเชื่อในข้อมูลนี้มานานมานานกาลแล้ว เราจึงมีสำนวนเรียกพวกคนแก่ที่ชอบนอกใจคู่สมรสว่า “เฒ่าหัวงู” เพียงแต่ไว้ในอดีต เรามักจะคิดไปว่ามีแต่ชายเฒ่าเท่านั้นที่เป็นพวกหัวงูแบบ “ควายแก่อยากกินหญ้าอ่อน” แต่โลกในปัจจุบันนี้กลับเปิดเผยให้เห็นว่า ไม่ใช่เฉพาะชายเฒ่าเท่านั้นที่อยากกินหญ้า (หญิง) อ่อน!

แต่หญิงเฒ่าหรือควายตัวเมียก็อยากกินหญ้า (หนุ่ม) อ่อน เช่นกัน!

เดี๋ยวนี้ไม่ต้องรอให้ “แก่เฒ่า” ก่อน “หัวงู” จึงจะโผล่ออกมาอายุแค่ขึ้นเลข 3 หัวงูก็ชูสลอน แล้วทั้งหญิงและชายและนำความเจ็บปวดมาสู่คู่สมรสของตน!

อย่างเช่น กรณีของ นายอลัน เจนกินส์ แต่งงานอยู่กินกับนาง ลิซ่า เจนกินส์ มานานอย่างมีความสุขถึง 15 ปี นายอลัน เจนกินส์ก็เลยตัดสินใจว่า ถึงเวลาแล้วที่เขาจะแสดงความรักอันอมตะต่อภรรยาผู้เป็นที่รัก!

เขาจึงยอมจ่ายเงินราวหกหมื่นกว่าบาท และยอมทนเจ็บ 20 ชั่วโมง ให้ช่างสักรูปใบหน้าภรรยา และลูกสาว 2 คน ขนาดทำหน้าที่จริงลงบนแผ่นหลังของเขา แต่หลังจากสักไปไม่นาน เขาก็มารู้ความจริงอันแสนเจ็บปวดยิ่งกว่าเจ็บปวดแผ่นหลัง นั่นคือ ลิซ่า ภรรยาสุดที่รักของเขา ซึ่งอยู่ในวัย 36 ปี กลับไปแอบมีกิ๊กกับรุ่นน้องในที่ทำงานของเธอ!

ก็หนุ่มมีนามว่า คาสปาร์ส กาวาร์ส เป็นทรนเนอร์ฟิตเนสวัยเพียง 25 ปี เธอสารภาพหน้าตาเฉยเลยว่า

“ฉันไม่คิดมาก่อนเลยว่าฉันจะตกหลุมรักคาสปาร์ส...มันเกิดขึ้นเอง...ฉันไม่เคยอยากให้อันสักรูปฉันบนหลังเขาตั้งแต่แรกแล้ว!”

จากนั้นเธอก็เตรียมพาก็หนุ่มย้ายเข้าไปอยู่ในเรือนหอหลังเก่าในทันทีที่อลัน สามีเธอย้ายออกไป! ส่วนด้านนายอลันเจนเคนส์ กล่าวในภายหลังว่า...

“...ตอนแรกผมก็สงสัยอยู่ะจิด ๆ เหมือนกัน เพราะเห็นเจ้าหนุ่มคาสปาร์ส เทียวไปเที่ยวมา เทียวรับเที่ยวเมียของ

ผมอยู่เป็นประจำ...!”

เมื่อถูกถามว่ารู้สึกอย่างไรในเรื่องนี้ แล้วจะทำอะไรกับรอยสักรูปภรรยาของเขา อลันตอบว่า...

“...มันปวดใจจริง ๆ ครับ ตอนแรกผมคิดว่าเธอจะปลื้ม ผมเองยอมเจ็บตัวไปนั่งสัก เพราะคิดว่าเรารักกัน แต่ตอนนี้ ผมรู้สึกว่ามันตัวเองโดนหลักหลัง!

...อย่างไรก็ตาม แม้ว่าลิซ่าอาจจากผมไป แต่ภาพของเธอจะอยู่บนแผ่นหลังของผมชั่ววันรันดร์

...และผมยังมีที่กว้าง ๆ เหลืออยู่บนแผ่นนอก หากว่าผมเกิดไปตกหลุมรักใครเข้าอีกสักครั้ง!”

อ่านถึงตอนนี้แล้วคุณผู้อ่านรู้สึกอย่างไรครับ?

ผมได้แต่ถอนหายใจ!

เพราะว่ามาตรฐานศีลธรรม และนโนธรรมของคนเรานี้กำลังถอยหลังลงคลองจริง ๆ!

ทั้งหญิงทั้งชายเวลานี้ก็ย่อหย่อนในเรื่องศีลธรรมทางเพศ และกบฏบัญญัติอันบริสุทธิ์ของพระเจ้าในเรื่องครอบครัวผมคิดว่าถึงเวลาที่คู่สมรสทั้งหลายจะต้องไม่ประมาทกับ “เชื้อร้าย” ที่ทำลายครอบครัวเช่นนี้!

เหมือนกับที่คนทั้งโลกตื่นตัวกับการแพร่ระบาดของหวัดสายพันธุ์ใหม่ ซึ่งแท้จริงคือหวัดที่เคยมีมาตั้งแต่โบราณในรูปแบบใหม่เท่านั้น!

เชื่อบาปแห่งความผิดประเวณีนี้ก็เป็นเชื้อดั้งเดิมตั้งแต่สมัยก่อนหน้านี้ เพียงแต่มาปรากฏกายได้นามและรูปแบบที่ดูเหมือนใหม่เท่านั้นเอง!

ดังนั้น เพื่อให้ครอบครัวของเราเป็นเขตปลอดจากเชื้อร้ายแห่งการผิดศีลธรรมทางเพศนี้ ที่แพร่หลายติดต่อกันได้อย่างรวดเร็วเหมือนเชื้อหวัด เราจึงควรที่ฉีดวัคซีนป้องกัน “หวัดแห่งการนอกใจ” ในรูปแบบใหม่เหล่านี้ ตั้งแต่เนิ่น ๆ ในครอบครัวของเรา! โดยเริ่มต้น ณ บัดนี้!

พระวณะของพระเจ้าเป็นเหมือนวัคซีนที่เราฉีดเข้าไปในร่างกายของเราเพื่อป้องกันทั้งตัวเรา และครอบครัวของเรา นั่นคือหากว่าเราให้พระวณะอันทรงฤทธิ์และอันทรงชีวิตของพระเจ้าเข้าไปในความคิดและจิตใจของเรา เพื่อเป็นภูมิคุ้มกันที่แข็งแกร่ง!

“พระวณะของพระเจ้า” ที่ควรมีเป็นดุจยาสามัญประจำบ้านที่เราไม่ควรขาดคือ โอสถฝ้าย วิชาญาณที่จะทั้งป้องกันและรักษาครอบครัวของเราให้ห่างไกลจาก “หวัดแห่งการนอกใจ” ดังที่กล่าวมา

หากว่าสามีและภรรยาทุกบ้านนำเอาพระวณะหรือพระคำรัสของพระเจ้ามาเป็นแนวทาง ปฏิบัติตามอย่างจริงจัง รับรองได้เลยว่าครอบครัวที่ทำเช่นนั้น จะเป็นครอบครัวตามอย่างจริงจัง รับรองได้เลยว่าครอบครัวที่ทำเช่นนั้น จะเป็นครอบครัวที่เหนือ “เมฆแห่งการนอกใจ”

ดังนั้นขอให้พระวณะต่อไปนี้เป็นทั้ง วัคซีนและโอสถประจำครอบครัวของคุณ

หากคุณกระทำตามพระคำรัสของพระเจ้าข้างต้นอย่างเชื่อฟังต่อให้คุณแก่อย่างไรก็ใจไม่แตก!

และครอบครัวของคุณจะเป็นเขตปลอด “การมีชู้” อย่างแน่นอน!

ไม่ต้องเสียทอง แต่ยังได้ผ้า!

ความหมายของสำนวนตอนนี้คือ “หึงหวงผ้า รักผ้าไม่ยอมให้ผ้าของตนตกไปเป็นของคนอื่น แม้ว่าจะต้องเสียทองก้อนเท่าหัวไปก็จะไม่ยอมให้เสียผ้าของตนไปเด็ดขาด”

เป็นคำที่สะท้อนให้เห็น ความรักและความหึงหวงที่มีต่อผ้าของหญิงที่เป็นเมีย และความหึงหวงนี้ บางครั้งรุนแรงจนถึงขั้นต้องตายกันไปข้างหนึ่งทีเดียว

ดังที่ปรากฏเป็นข่าวตามหน้า 1 ของหนังสือพิมพ์รายวันอยู่บ่อย ๆ

น่าเศร้าใช่ใหมครับ?

อย่างเช่นข่าวที่ว่า ผู้เป็นเมียระแวงว่าสามีจะไปหึงคนอื่น!

จึงถือคติ “เสียทองเท่าหัวไม่ยอมเสียผ้าให้ใคร!” คงป็นขุมสามี! แต่ผลลัพธ์ คือ ปีนลับ สามีตาย!

แทนที่จะเป็นการมัดใจสามีไม่ให้เสียสามีไป กลับกลายเป็นการมัดตราสังข์ส่งสามีให้จากไปในทันใด!

ความ “หึง” สามีและความ “หวง” ในครั้งนี้ นำจุดจบที่น่าเศร้านามสู่ทั้งสามีและภรรยาผู้นี้ สามีตาย!

ภรรยาติดคุก!

ไม่คุ้มค่าเลยใช่ใหมครับ?

นักจิตวิทยาวิเคราะห์แล้วพบว่า... คนที่มีปิ่นเก็บไว้ในบ้านจะมีแนวโน้มใช้ปิ่นแก้ปัญหาในบ้าน ง่ายกว่า คนไม่มีปิ่น!

ดังนั้น ถ้าคุณไม่อยากจะให้ใครในบ้านจะต้องรับเคราะห์กรรมเพราะปิ่น ผมขอแนะนำว่า รีบเอาปิ่นทุกกระบอกออกจากบ้านของคุณไปในบัดดล เพราะมีวิธีแก้ปัญหาหลายวิธีที่ดีกว่า การใช้ปิ่นแก้ปัญหาเป็นไหนๆ!

แต่ที่แน่นอนก็คือ

ปัญหาในครอบครัวมักจะจบลงอย่างเลวร้ายกว่าที่ควรจะเป็นเพราะความไม่ไว้วางใจซึ่งกันและกัน!

เพราะสิ่งนี้จะนำไปสู่การไม่ให้อภัยกัน และเมื่อคนเราไม่ให้อภัยกันเมื่อใดเรื่องอื่นก็ไม่ต้องพูดถึงอีกต่อไปการแยกกันอยู่ และการหย่าร้าง มักจะเป็นผลตามมา

ด้วยเหตุนี้ ความหึงหวง ความระแวง และความไม่เชื่อใจ จึงอาจเป็นตัวการสำคัญที่ทำให้สามีห่างเหินภรรยาและเป็นเหตุให้ผู้เป็นภรรยาเกิดอาการหุนหันจนอาจถึงขั้นฆ่าหั่นสามี!

ถ้าโชคดี สามีก็อาจรอดตาย แต่ถ้าโชคร้ายสามีจะตายฟรี!

ฉะนั้นภรรยาที่ต้องการครองใจสามีของตนจึงควรเรียนรู้จักวิธีผูกใจสามีของตน!

ในบทความเรื่อง “แค่ภรรยาหน้าใหม่จากภรรยาบ่อยผู้เฒ่าโลก” โดย Michael Drury ในหนังสือ “สรรสาระ” ได้สรุปคำแนะนำที่ผู้เป็นภรรยาควรเรียนรู้เพื่อผูกใจสามีของตนไว้ดังนี้

1. เรียนรู้ที่จะทำให้ชีวิตแต่งงานเป็นชีวิตรักที่ตื่นเต้นผจญภัย
2. เรียนรู้จักวิธีจะรับความรักจากสามี
3. เรียนรู้ที่จะเก็บความคิดและความรู้สึกไว้บ้าง
4. เรียนรู้ที่จะไม่ยุ่งเกี่ยวกับงานของสามี
5. เรียนรู้ที่จะมีชีวิตอยู่เพื่อปัจจุบันบ้าง
6. เรียนรู้ที่จะทำงานบ้านให้ดี แต่ไม่เอาแต่ทำงานบ้านทำเดียว (จนลืมสามี)
7. เรียนรู้ที่จะทำให้ประสบการณ์ทางเพศระหว่างเธอกับสามีเกิดขึ้นอย่างฉับพลันและลึกซึ้ง
8. เรียนรู้ที่จะไม่มุงมั่นทำทุกอย่างในบ้าน โดยยึดแต่กฎเกณฑ์
9. เรียนรู้ที่จะพัฒนาความสามารถทางสติปัญญาไม่ให้จำเจ

พระคริสตธรรมคัมภีร์ ก็กำชับให้สามีรักภรรยาของตน แต่ในขณะที่เดียวกันก็ให้ภรรยาอมฟังสามีของตน! (เอเฟซัส 5: 22-23)

ดังนั้น การหึงหวงจนไม่ยอมฟังสามีของตนควบคู่กับการสร้างความน่ารำคาญให้เกิดขึ้นในบ้านอย่างต่อเนื่องอาจจะเป็นเหตุที่ทำให้สถานการณ์เลวร้ายลง และผลักดันให้สามีไปมีเมียอื่น ซึ่งจะอึ้งตึงทำให้แก้ปัญหายากขึ้นอีก!

ในทำนองเดียวกัน สามีที่หึงหวงภรรยาอย่างไม่มีเหตุผล และเข้าชี้หาเรื่องจนขาดการแสดงความรักที่ทำให้ภรรยาารู้สึกเบื่อและบั่นใจไปให้ชายอื่น ก็อาจจะนำไปสู่จุดจบตามที่ปรากฏอยู่บนหน้าหนังสือพิมพ์บ่อย ๆ

พระคริสตธรรมคัมภีร์ได้เตือนให้ตระหนักถึงความรุนแรงของ “จิตหึงหวง” และให้จัดการกับมันอย่างถูกต้อง และให้รายละเอียดเป็นกฎหมายเรื่อง “ความหึงหวง” ไว้ใน พระธรรมกัณฑ์คารวิถิปทที่ 5 (5:11-31)

ดังนั้น สตรีที่มีสามีแล้วควรรู้วิธีปฏิบัติตนในครอบครัว จนสามีและลูก ๆ ของเธอพร้อมใจกันสรรเสริญเธอ

ดังพระธรรมสุภาษิตที่ว่า “ลูก ๆ ของเธอตื่นขึ้นมาก็ชมเชยเธอสามีของเธอก็สรรเสริญเธอว่า สตรีเป็นอันมากทำอย่างดีเลิศ แต่เธอเลิศยิ่งกว่าเขาทั้งหมด” (สุภาษิต 31:28-29)

ผมว่า ยุทธศาสตร์แห่ง “การทำดี” เช่นนี้ ได้ผลมากกว่ามาตรการแห่ง “ความหึงหวง” หลายเท่า
นัก!

ขนาดเสียทองเท่าหัว เพื่อแลกกับสามียังทำได้ นับประสาอะไรกับการไม่ต้องเสียทองแม้แต่
สลึงเดียว แต่ยังคงใจสามีได้ (แถมยังได้เก็บทอง ซึ่งราคากำลังพุ่งเอาไว้อีก) เพียงแต่ขอให้ผลแห่ง
น้ำคำและน้ำมือของผู้เป็นภรรยา นำเอาความสุขและความพึงพอใจมาสู่ทุกคนในครอบครัว

เห็นด้วยไหมครับคุณสามี?

“คนน่าเศร้า
คือคนที่ไม่เคยพบรักแท้ในชีวิต!
คนน่าเศร้ากว่า
คือ คนที่คิดว่าตนพบรักแท้แล้ว
แต่ไม่นานก็พบว่า เป็นแค่รัก โปร โมท!
คนน่าเศร้าที่สุด
คือคนที่มั่นใจว่า พบรักแท้ที่สมบูรณ์
ได้แต่งงานอย่างแสนสุข แต่หลังจากเวลา
ผ่านไปนานวัน คนที่รักกลับเปลี่ยนเป็นคนแปลกหน้า!
แต่คนที่น่าเศร้าอย่างสุด ๆ
คือ คนที่เคยรักกันกลายเป็นคู่กัด
คู่แข่ง คู่อาฆาต และเป็นศัตรู
แบบไม่ยอมเผาผีกันเลย...
หนังสือเล่มนี้จะช่วยเตือนสติคุณไม่ให้เดินเข้าไปสู่สภาวะที่น่าเศร้าอย่างไม่จำเป็นแต่นำคุณ
ไปสู่การมีชีวิตและครอบครัวที่มีความสุขอย่างแท้จริงตลอดไป”

BSCBook

473 ถนนศรีอยุธยา สีแยกพญาไท เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400

โทร 02-354-4980-1 email: bookstore@bscbaptist.com website: www.bscbaptistbooks.com